

Vô Tính - Giới Tính Thứ Tư

Contents

Vô Tính - Giới Tính Thứ Tư	1
1. Giới Tính Thứ Tư - Chương 1: Nhận Ra	1
2. Giới Tính Thứ Tư - Chương 2: Tôi Không Có Bệnh	4
3. Giới Tính Thứ Tư - Chương 3: Con Mèo Kỳ Lạ	6
4. Giới Tính Thứ Tư - Chương 4: Một Đám Cưới	9
5. Giới Tính Thứ Tư - Chương 5: Một Đêm Mất Ngủ Của Nhiều Người	11
6. Giới Tính Thứ Tư - Chương 6: Người Càng Nhảy Cầm Càng Dễ Bị Tổn Thương	13
7. Giới Tính Thứ Tư - Chương 7: Sự Đố Kị Làm Tổn Thương Người Khác Và Chính Bản Thân Mình	15
8. Giới Tính Thứ Tư - Chương 8: Cô Gái Trong Chiếc Hộp	17
9. Giới Tính Thứ Tư - Chương 9: Phóng Viên Bí Ẩn	19
10. Giới Tính Thứ Tư - Chương 10: Mì Ăn Liền Nhiều Màu Sắc Dành Cho Trẻ Em	22
11. Giới Tính Thứ Tư - Chương 11: Vì Mẹ Là Mẹ Của Con	25
12. Giới Tính Thứ Tư - Chương 12: Đi Đường Vòng Loanh Quanh Một Hối Cũng Tới Đích	26
13. Giới Tính Thứ Tư - Chương 13: Mèo Trở Về Và Người Ra Đi	30
14. Giới Tính Thứ Tư - Chương 14: Sống Khép Kín Có Tốt Hay Không?	32
15. Giới Tính Thứ Tư - Chương 15: Có Những Chuyện Không Thể Ngờ Tới	34
16. Giới Tính Thứ Tư - Chương 16: Ai Rồi Cũng Sẽ Khác	36
17. Giới Tính Thứ Tư - Chương 17: Một Kết Thúc Hay Bắt Đầu?	37

Vô Tính - Giới Tính Thứ Tư

Giới thiệu

Đây không phải là một câu chuyện tình yêu nam nữ bình thường. Nó nói đến 1% dân số thế giới, những người rất đổi n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-tinh-gioi-tinh-thu-tu>

1. Giới Tính Thứ Tư - Chương 1: Nhận Ra

Gió biết mình vô tính khi đang là sinh viên năm cuối đại học. Cô cũng đã từng rất băn khoăn, hoang mang trong chặng đường đi tìm câu trả lời cho việc mình là ai.

....

Năm đầu sinh viên

Gió rất đẹp, với mái tóc đen dài, thân hình cân đối và đôi mắt trong suốt như thủy tinh, ở cô toát lên vẻ đẹp trong trẻo, lạnh lùng, tạo cảm giác hơi xa cách. Thêm cái tính điềm đạm, ít nói chuyện mà thời gian đầu phần lớn các bạn trong lớp rất ái ngại khi bắt chuyện với cô, trừ hai tên mặt dày Ngọc Lan và Văn

Nguyễn, lần đầu tiên gặp mặt đã chí chóc giành nhau mượn viết và đòi coi chung sách của cô rồi, lúc đó trong đầu cô chỉ tự hỏi không biết hai cái ba lô to dùng để dưới chân cả hai người là dùng để đựng những gì nữa, đây là một trong những điều bí ẩn của sinh viên.

Đến giờ cơm trưa hai tên mặt dày lại không mời mà tới nhà cô ăn chùa, vừa gặp mẹ của Gió liền tíu tít gọi mẹ xưng con, chất giọng còn ngọt ngào hơn con gái ruột là cô đây, Ngọc Lan thì không có gì để nói nhưng Văn Nguyễn thì phát âm có vẻ hơi nhão một chút, anh chàng chắc thuộc tuýp bất chấp tất cả vì nồi cơm đây, bằng chứng là lớp mỡ bụng không thể che giấu dưới chiếc áo thun có in hình bé gấu của chàng ta.

Nhà chỉ có hai mẹ con nên thêm người thêm vui như vậy làm mẹ trông tươi tỉnh lên rất nhiều, suốt bữa ăn nghe ba đứa nói chuyện thì cười suốt.

Ngọc Lan nịnh nọt:

- Giờ thì con đã hiểu sao Gió lại đẹp như vậy rồi, ra là di truyền từ mẹ.

Rồi quay sang huých tay Nguyễn ngồi bên đang cầm cúi ăn.

- Đúng không chàng ngọc?

Văn Nguyễn sau khi giải quyết hết đĩa thức ăn trước mặt, gật gù trả lời không hề ăn nhập với câu hỏi chút nào:

- Đúng thế, cơm rất ngon.

Nghe xong, mọi người nhìn nhau cười ngất. Gió cảm thấy hai người mới quen này giống như những chú gà con có lông được nhuộm nhiều màu, mỏ vàng be bé kêu chiêm chiếp, người ta thường bày bán trên các con đường, trông rất vui mắt, đáng yêu.

- Nè, làm bạn với mình nha – Gió mỉm cười đề nghị, và dụ dỗ - Thỉnh thoảng hai bạn ghé qua ăn cơm cũng không sao.

Hai bé gà cười toe toét đáp lại thay tiếng đồng ý. Gió thấy tuy khéo rằng hai người bạn mới vẫn còn “vương vấn” ít cơm rau nhưng nụ cười xuất phát từ sự chân thật thì đẹp hơn bao giờ hết, đẹp hơn hẳn nụ cười của các người đẹp quảng cáo kem đánh răng luôn đó nha.

Từ đó, ba đứa chơi thân với nhau, Gió cười nhiều hơn, quen với các bạn trong lớp nhiều hơn. Văn Nguyễn và Ngọc Lan thường xuyên ghé nhà làm không khí lúc nào cũng rộn ràng tiếng cười, nhiều lúc cũng lãng xăng giúp mẹ ít việc trong tiệm hoa, ra là cũng không ăn hại cho lắm.

Năm 2

Hôm nay xe máy bị hư nên Gió đi xe buýt tới trường, trong giờ cao điểm nên xe khá đông người, phần lớn khách là sinh viên trường cô, Gió có thể nhận ra một vài gương mặt thân quen cùng lớp, điển hình là cô gái tóc ngắn đang đứng kế bên với gương mặt tái mét này.

Ban đầu Gió tưởng tóc ngắn bị say xe nhưng nhìn kĩ cô phát hiện ra một bàn tay lông lá của lão già dê đang đặt trên mông tóc ngắn, nhìn đôi môi mím chặt như sắp khóc nhưng vẫn không dám phản kháng ấy, lại nhìn sang gương mặt lão biến thái đang nhìn cô cười dâm dăng, Gió tức giận, đánh mạnh vào cánh tay đang sạm sỡ cô gái của lão, cô ra sức hét to nhằm thu hút sự giúp đỡ và chú ý của mọi người trên xe, do máy lạnh trên xe bị hư nên cửa xe chỉ khép hờ, lão già vội nhảy xuống xe rồi chạy mất hút vào đám đông trên đường.

Gió đã gặp Thu Thùy trong hoàn cảnh như vậy, rồi sau vài lần cùng chung nhóm thuyết trình, cô gái tóc ngắn Thu Thùy và Minh Hà, anh bạn có gương mặt trông rất thư sinh của Thùy, gia nhập vào nhóm bạn thân năm người.

Năm 3

- Tại sao cho đến giờ Gió không có lấy một mảnh tình vắt vai vậy? Có rất nhiều vệ tinh vây quanh Gió mà, kể cả Hà thư sinh trong nhóm mình cũng thương thầm Gió từ đầu năm tới giờ.

Ngọc Lan thỉnh thoảng vẫn hỏi Gió như vậy, Văn Nguyễn ngồi bên cạnh gật gật đầu tán thành với câu hỏi.

Nghĩ lại thì hơn hai mươi hai năm qua, cô chưa từng quen một người bạn trai nào, trong khi những người bạn của cô đã có vài ba mối tình hoặc vài chục người mà họ từng yêu đơn phương.

- Gió không yêu vì con tim không rung động, chỉ vậy thôi.

Gió thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình. Cô không hề thấy thích một người nào cả, thậm chí đôi khi cô tỏ ra khó chịu với sự tấn công mạnh từ những chàng trai đeo đuổi mình. Gió thấy đủ với hiện tại: có mẹ và những người bạn thân bên cạnh, được ăn những món ăn mới lạ, tự do hòa mình vào thiên nhiên trong những chuyến dã ngoại, chụp những tấm hình đáng yêu của con mèo ú nhà hàng xóm, làm đẹp và mua những chiếc váy xinh thật xinh, cô thích cuộc sống tự do tự tại.

Văn Nguyễn nói có lẽ Gió chưa gặp người thích hợp thôi. Nhưng chỉ có Gió mới biết cô chưa yêu hay là không yêu. Từ lâu rồi, cô cũng nhận ra sự khác biệt của mình với mọi người, phần lớn những người cô quen đều coi tình yêu là điều không thể thiếu trong cuộc đời họ, lúc nào cũng cần một người yêu thậm chí là người tình ở bên cạnh để không cảm thấy cô đơn. Với Gió thì điều đó không quan trọng, không có cũng không sao.

Mỗi lần nghe bốn người bạn của mình nói về các bạn trai, bạn gái cũ và hiện tại của mình, về hình mẫu người yêu của họ, Gió thường ngồi im lặng lắng nghe như đang nghe dự báo thời tiết, mặc kệ ánh nhìn đắm đuối của Minh Hà, ánh mắt khó chịu nhưng cố gắng không tỏ ra mặt của Thu Thủy, Gió mãi mê đuổi theo suy nghĩ của bản thân, tại sao cô chưa từng rụt rè, hồi hộp, vui mừng và lo lắng khi ở bên một ai, chưa từng chờ đợi người khác yêu mình ngoài tình bạn, cũng chưa từng đau lòng vì tình cảm không thành hoặc tan vỡ, vì sao chỉ có cô là không cảm thấy gì hết về cái gọi là tình yêu đó, vì sao trước giờ cô đều giống mọi người ở mọi phương diện, chỉ về mặt này là lại có sự khác biệt lớn như vậy ...

Năm 4

Mẹ vừa lấy khăn lau đầu tóc ướt nhẹp cho Gió vừa cầu nhàu nói:

- Đi đâu mà về khuya, lại không mang theo áo mưa vậy con? Tầm mưa có ngày bị cảm, nằm ra đó thì đừng có mà nhõng nhẽo với mẹ.

- Con không sao đâu mà mẹ, con gái mẹ muốn tiết kiệm nước cho mẹ nên mới tắm mưa nè, mẹ thấy con thương mẹ chưa?!

Gió cố gắng nói đùa cho mẹ vui, cô không muốn mẹ thấy sự bất an tràn ngập trong đôi mắt mình lúc này.

Mẹ mỉm cười và đánh yêu cô một cái, nhắc cô mau thay quần áo kéo cảm lạnh. Như chợt nhớ ra chuyện gì mẹ nói tiếp:

- À, vừa nãy con bé Linh có ghé qua nhắn với con là có buổi họp lớp cấp ba vào Chủ nhật này, có để lại số điện thoại cho con liên lạc, mẹ để trên bàn đó.

- Con thấy rồi mẹ.

Cầm số điện thoại của Linh, cô bạn cũ học cùng cấp ba trên tay, Gió phân vân không biết có nên đi hay không. Nếu quyết định lúc đó là không đi chắc đó chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời cô. Có những cuộc gặp gỡ thoáng qua với những người mở nhật trong cuộc đời bạn, nhưng chính những phút giây đó lại có sức ảnh hưởng hết sức quan trọng, đến chính bạn cũng không thể ngờ tới.

Buổi họp mặt cũng sẽ chỉ nhàn nhạt xoay quanh những câu chuyện (Ở đâu? đang học hay làm gì? Có người yêu chưa? Số điện thoại?) để hỏi rồi quên, rồi được hỏi lại ở buổi gặp mặt tiếp theo trong vài năm tới (Nếu có), nếu như không có Linh kể lại những năm tháng du học bên Mỹ của mình, Linh có nhắc đến một người bạn Brazil công khai mình thuộc giới tính thứ tư, giới vô tính. Gió như nghe thấy một tiếng nổ “Uỳnh” trong đầu mình, giống như Linh đang nói về chính Gió chứ không phải đang nói về anh bạn người Brazil nào đó của Linh.

Gió không nhận ra mình về tới nhà như thế nào, cô lập tức chạy vào phòng, lôi laptop ra, tay run run khẽ đánh mấy dòng chữ “vô tính là gì?”.

Người Gió run bắn, lướt mắt nhanh qua những kết quả tìm kiếm hiển thị trên màn hình laptop.

Đọc kỹ rồi ngẩn ngang những suy nghĩ, rồi lại ngơ ngàng ...

Tự vấn, rồi lại ngẩn ngơ ...

Thời gian chậm chậm trôi qua, tiếng chiếc chuông gió treo ngoài cửa sổ kêu lạnh lạnh, kéo Gió khỏi chìm sâu trong thế giới của mình, lòng cô thanh thản hơn bao giờ hết, Gió đã tìm được câu trả lời cho chính mình.

Có lẽ Gió là người vô tính.

2. Giới Tính Thứ Tư - Chương 2: Tôi Không Có Bệnh

Gió muốn chia sẻ chuyện của mình. Chưa dám nói với mẹ, cô nghĩ với những người cùng tuổi thì suy nghĩ sẽ thoáng hơn.

Quán café Mộc là quán ruột của cả nhóm vì café ở đây rất ngon, không gian yên tĩnh và có lẽ chủ quán là người mê hoa lan, hàng trăm chậu hoa lan được trang trí khắp quán, trông rất đẹp mắt. Lần đầu tiên đến đây, Gió đã nghĩ nên đặt tên quán là Lan Rừng mới đúng.

Hôm nay có tiết học được nghỉ đột xuất, cả nhóm liền ghé quán để tránh cái nóng và ồn ào của thành phố trong thời gian giữa trưa như thế này. Lấy hết can đảm của mình, Gió cố gắng bình thần, với giọng đều đều cô nói:

- Mình nghĩ mình là người vô tính – Gió nuốt nước bọt, nói tiếp trước con mắt ngơ ngẩn như chưa hiểu ra chuyện gì của các bạn – Người vô tính được coi là những người thuộc giới tính thứ tư, những người không có bị hấp dẫn về mặt tình dục với người khác.

Văn Nguyễn tưởng cô đang đùa nên khẽ cười, sau đó xác nhận rõ ràng là Gió đang thật sự nghiêm túc thì liền thôi cười.

Mang tâm trạng căng thẳng chờ đợi phản ứng từ bạn mình, nhưng đáp lại Gió chỉ có sự im lặng đến ngột thở. Ánh mắt của mọi người cũng rất sinh động, ngạc nhiên có, nghi ngờ có, thất vọng và kinh tởm đều có.

Hồi lâu sau, Thu Thùy phá vỡ bầu không khí im lặng bằng những lời cay độc:

- Mày điên rồi, tao nghĩ mày nên đi khám bệnh đi.

Thùy đứng lên, lời kéo theo Minh Hà, người đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Gió, cùng ra về. Tiếng Thùy vang lên sau khi biến mất vào ngã rẽ:

- Bộ mặt thật của người con gái mà ông thích đó, giờ thì đã sáng mắt chưa?

Gió im lặng, tay cầm thìa múc thêm mấy muỗng đường vào ly café của mình.

Nguyễn và Lan cùng im lặng nhìn Gió, rồi quay qua nhìn nhau. Cả hai không biết phải nói gì và cũng chưa tiêu hóa hết những lời Gió vừa nói. Hồi sau, Nguyễn lên tiếng:

- Quá đáng! Đáng lẽ phải trả tiền café rồi muốn đi đâu rồi đi chứ.

Nâng ly café uống vài ngụm, Gió khẽ nhăn mặt, kỳ lạ, café hôm nay thật đắng.

.....

Đêm đã khuya, Gió không ngủ được, cô mở bung chiếc cửa sổ ra, gió bên ngoài đưa hương hoa hồng tí muội thoang thoảng vào phòng. Cô luôn thích cái mùi dịu nhẹ của hồng tí muội, giống như mùi của trái sơ ri xanh chứ không thơm gắt như những loại hoa hồng khác. Ngọc Lan cũng thích lắm và còn hẹn lần nào rảnh sẽ nhón vài gốc về trồng ở phòng trọ. Không biết Ngọc Lan có còn ghé qua nhà để lấy nữa không, nếu không chắc cô sẽ buồn lắm.

Sáng tới trường, Gió chọn chiếc đầm màu đen dài ngang gối, cô muốn mình sẽ trông mạnh mẽ hơn và gam màu đen luôn tạo cho cô cảm giác an toàn một cách kỳ lạ. Chạm mặt Thu Thùy ngay khi mới bước vào lớp, Gió đọc thấy sự khinh miệt và ghét bỏ trên gương mặt bạn mình, à, mà chắc người ta không còn coi Gió là bạn nữa rồi. Thu Thùy bước ngang qua người Gió mà không nói một lời, nhìn theo hướng Thùy đang đi tới

là dây ghế bên trái Minh Hà đang ngồi, từ lúc Gió vào lớp tới giờ Hà chưa hề ngẩng lên nhìn cô, chỉ chăm chú bấm điện thoại.

Đang tự trấn an: “Mày cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi mà. Gió, mày phải mạnh mẽ lên!” thì cô nghe tiếng gọi tên mình, quay người về phía dây ghế bên phải, cô thấy Ngọc Lan và Văn Nguyễn đang vẫy tay với mình. Kim nén chút thổn thức trong lòng, Gió bước nhanh tới. Nguyễn nhét vào tay cô ổ bánh mì trứng, chuyển cho Ngọc Lan một ổ nhỏ nữa, phần mình một ổ lớn nhất rồi nói:

- Ăn sáng đi, hôm nay tôi mới lĩnh lương từ ba má, lâu lâu bao cho hai bạn một bữa.

- Lấy tiền mồ hôi nước mắt của ba má ra bao gái mà nói cũng có vẻ tự hào quá ha.

Ngọc Lan lôi ra ba chai nước sâm mát lạnh chia cho ba đứa cùng uống.

Cả ba vừa ngồi gặm bánh mì vừa nhìn nhau. Thấy hai người bạn của mình cư xử tự nhiên như mọi ngày làm Gió cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi không ít, Gió biết lúc này mình không nên im lặng:

- Ở Việt Nam vô tính là một đề tài vẫn còn khá mới mẻ, nhưng ở trên thế giới thì cũng chẳng xa lạ gì. Đây không phải là bệnh, chỉ là một xu hướng tính dục chiếm số ít (dị tính, song tính, lưỡng tính, vô tính).

- Mình biết – Hai bạn cùng gật đầu, đồng thanh nói.

- Người vô tính cũng có nhiều hình thức, có người không hề có tình cảm theo kiểu tình yêu trai gái với bất kì ai, có người vẫn có tình yêu thuần túy về mặt tâm hồn nhưng không cần tình dục.

- Mình biết – Lại màn trả lời hết sức ăn ý làm Gió khá ngạc nhiên.

Văn Nguyễn giải thích:

- Hôm qua về nhà hai đứa có tự tìm hiểu về vô tính để hiểu thêm về Gió, vậy Gió thuộc loại nào?

- Gió không có cảm giác tình yêu – Gió thành thật – nhưng vô tính đâu có nghĩa là vô cảm, mình vẫn có cảm xúc vui buồn như mọi người thôi, mình rất yêu mẹ và cũng yêu hai người nữa, yêu theo kiểu bạn bè.

Ngọc Lan đặt ổ bánh đang ăn dở xuống vòng tay qua ôm Gió, giọng có hơi chút ghen ngào:

- Mình biết mà.

Văn Nguyễn tay vẫn cầm bánh mì cũng tham gia đông vui, vòng tay ôm cả hai cô bạn mình vào lòng, tiện thể quẹt lên chiếc áo trắng của Ngọc Lan vài đường nước tương trong ổ bánh mì:

- Thì Gió vẫn là Gió đấy thôi chứ có thấy khác đi miếng nào đâu.

Phút giây cảm động kéo dài được một phút thì bị Nguyễn nhà ta lên tiếng cắt đứt:

- Nguyễn biết Gió không có cảm giác nhưng Nguyễn có cảm giác nên ba đứa mình để như vậy lâu lâu một chút nhè, chưa bao giờ được hai tay ôm hai em như vậy, tuy rằng trong đó em Lan không được đẹp cho lắm, hắc hắc.

Nghe xong Gió cười thành tiếng, Lan thì đưa cùi chỏ thực không thương tiếc vào mỡ bụng của tên háo sắc kia.

Trùng trùng Văn Nguyễn xong, Ngọc Lan liền kể tội của Thu Thùy cho Gió nghe, thì ra trước lúc Gió đến Thu Thùy có qua nói những lời khó nghe về Gió với Lan và Nguyễn, còn lôi kéo không chơi với Gió nữa chứ, hai người không đồng ý còn mắng cho Thùy một trận. Lan nói Thùy thích Minh Hà nhưng Hà lại thích Gió, có lẽ Thùy cũng đã ganh ghét với Gió từ lâu rồi, giờ có cơ để bộc lộ. Gió đưa mắt nhìn qua, Minh Hà vẫn làm lơ cô, Thùy thì đang lườm mình, cô gái nhỏ hồi trước run rẩy vì bị xâm xữ trên xe buýt giờ khác quá.

Gió ra quyết định:

- Xấu tính! Nguyễn qua đòi tiền café hôm qua đi, lấy tiền đó tí nữa mua bánh tráng trộn ăn.

- Uh!

Sau đó Văn Nguyễn xô dép qua đòi thật.

Thời gian sau này Gió vẫn đi học vui đùa bình thường cùng Ngọc Lan và Văn Nguyễn, không còn qua lại với Minh Hà và Thu Thùy nữa, hai người này nay cũng đã trở thành một cặp xứng đôi trong lớp.

Thu Thùy vẫn giữ vẻ thù địch với Gió, cứ cố tình tỏ ra thân mật với Hà trước mặt cô, nhưng đến một cái nhìn từ cô cũng không có, khi đã không còn gì thì cũng chỉ là vô hình trong mắt Gió mà thôi. Kỳ lạ là chuyện Gió vô tình không bị nói ra ngoài, vậy cũng tốt, thời gian này cô cũng chưa muốn công khai, nhất là với mẹ mình.

.....

Sinh nhật hai mươi ba tuổi của Gió trước ngày tốt nghiệp một tháng, mẹ nấu một bữa cơm nho nhỏ toàn những món cô thích, có hải sản, thịt heo quay và các món chế biến từ nấm. Và dĩ nhiên là không thể thiếu hai tên tham ăn Lan - Nguyễn rồi, ăn từ đầu buổi đến cuối buổi, lúc đầu đòi tới sớm phụ mẹ nấu ăn, sự thật là phụ thì ít mà ngồi ăn vụng thì nhiều, trong bữa tiệc cả hai không ngừng phô diễn công phu múa đũa, tranh chấp đồ ăn, chí chóe, báo hại mẹ chốc chốc phải ngừng lại để giảng hòa.

Gió suýt chết nghẹn mấy lần vì cái tội cười trong lúc đang ăn, mà cũng phải thôi, ai có thể nhịn cười khi chứng kiến chàng béo Văn Nguyễn trong lúc đang ăn hối hả món mì xào hải sản, bất chợt hắt xì, làm cộng mì lòng thông ra một bên mũi. Ngọc Lan cũng phải chấp tay chào thua sự phụ.

Trước mặt để một cái hộp màu xanh lá cây, kích cỡ bằng hộp giấy, thắt nơ màu xanh biển, dưới gương mặt tỏ ra vô cùng nguy hiểm của người tặng, đưa tay gỡ nắp hộp lên, Gió chuẩn bị tinh thần để không hét lên sợ hãi nếu đó là một chú hề kinh dị, hoặc con quỷ bằng nhựa mang tính chất hù dọa bất ngờ, hộp quà đang thịnh hành mấy ngày gần đây.

Đúng là gây bất ngờ cho Gió, nhưng là bất ngờ theo nghĩa tốt đẹp, nằm trong hộp quà là một cục bông trắng nhỏ bằng nắm tay, đang đưa đôi mắt màu vàng long lanh nhìn cô.

- Mèo con!

Gió ôm lấy con mèo lên ngắm nghía thật kỹ, mèo nhỏ lông trắng toát, trên đầu có nhúm lông đen hình chữ “V” ngược giống như tóc vậy, đưa đôi mắt có chút sợ hãi xen lẫn tò mò nhìn Gió, không kêu một tiếng meo nào cả.

- Mẹ ơi, nhà mình kết nạp thêm một thành viên mới.

Mẹ ôm lấy, một tay xoa xoa đầu, rồi chuyển sang gãi gãi nhẹ dưới cổ, mèo ta khoái chí, ưỡn cổ ra hưởng thụ, cái mỏ chu chu, nhìn thấy “ghét”.

Gió thích món quà này lắm, trước giờ cô luôn thích những động vật nhỏ dễ thương mà, nắm tay hai bạn cảm ơn rồi rít, giờ cô không phải chụp hình ké con mèo ú nhà hàng xóm nữa rồi. Lúc ra về, cô còn ra tiễn hai bạn một đoạn đường nữa.

Ngọc Lan chìa ra một mảnh giấy nhỏ gấp tư:

- Cái này là món quà thứ hai đặc biệt Lan và Nguyễn chuẩn bị cho Gió nè.

- Nhớ làm quen thêm nhiều bạn hơn đi cô nương, tỏ ra thân thiện chút đi – Văn Nguyễn.

Trong tờ giấy là một dòng chữ, nói đúng hơn là địa chỉ trang web của diễn đàn người vô tính Việt Nam.

3. Giới Tính Thứ Tư - Chương 3: Con Mèo Kỳ Lạ

Những cơn gió mang đến cho không khí buổi chiều sự mát mẻ, sáng khoái. Con mèo nằm bên cửa sổ đang ngáp ngủ một cách lười biếng, nghe tiếng gọi của cô chủ mèo ta cũng chẳng buồn chạy tới, chỉ nằm chờ cho tới khi chủ nhân tới trình diện mình.

Nhìn thấy nó, Gió thở dài. Thật không biết con mèo này giống tính ai mà lại ít kêu như thế. Ba năm nay, chưa bao giờ nó đáp lại tiếng gọi của cô, báo hại nhiều lần đi tìm mãi không thấy, lúc quay lưng lại mới phát hiện nó đang ngồi ở sau lưng, cách hai bước chân, giương cặp mắt kiêu ngạo lên nhìn cô chủ đang tìm mình trong vô vọng, mà không có ý định lên tiếng điểm danh như: “Meo! Em đang ở đây nà!”.

Mèo nhà ta chỉ lên tiếng khi có việc cần thôi:

Đói, nên kêu meo meo để xin ăn.

Đi chơi về nhà thấy cửa đóng, kêu meo meo báo hiệu người ra mở cửa cho vào. Nếu để mèo ta đợi lâu quá thì sẽ có màn giận dỗi, không cho ôm cho tới khi chủ nhân lấy thức ăn ra dụ dỗ, làm lành.

“Meo” khi trong người khó chịu vì bị bệnh.

Ngược lại với cái tính “ít nói” ấy là biểu hiện của chứng tăng động, mèo nhỏ nhảy tưng tưng, nghịch ngợm, cắn phá suốt ngày. Chính vì thế mà Gió gọi nó là Nhoi, lấy cảm hứng đặt tên từ câu nói “nhoi nhoi như giời” của giới trẻ hiện nay.

Nói chung, Nhoi là một con mèo kì lạ.

Cô chuẩn bị trước ít cơm cá cho bữa tối của Nhoi, rồi mặc lên người chiếc áo trắng và chân váy đen dài qua gối, Gió đi tới buổi hẹn với những người bạn trong diễn đàn.

Hiện nay, Gió đang làm kế toán trong một công ty có quy mô vừa, thỉnh thoảng cô vẫn gặp mặt Văn Nguyễn và Ngọc Lan. Nguyễn đang làm trợ lý cho giám đốc, có người yêu là đồng nghiệp trong công ty. Ngọc Lan đã làm mẹ, làm vợ được hai năm nay, Lan hạnh phúc làm người nội trợ chăm sóc cho gia đình nhỏ của mình. Tuy mỗi người đã có cuộc sống riêng và ít gặp nhau thường xuyên như hồi sinh viên nhưng Gió biết, hai người bạn sẽ luôn ở bên cô khi cô cần họ.

Tham gia diễn đàn đã được ba năm, sau những buổi gặp mặt offline, thấy đồng cảm và hợp tính cách, lại ở cùng thành phố, Gió cùng một vài người cùng hợp lại thành nhóm bạn thân. Họ thường xuyên gặp nhau cùng trao đổi, tâm sự chuyện của mình.

Gió tới quán café Mộc trong thời điểm quán đang cũng khá đông khách, chiếc loa đang phát một bản nhạc không lời êm dịu. Hai năm trước quán đã đổi chủ, ông chủ cũ đã giao quán lại cho người con trai của mình tiếp quản, quán làm ăn tốt hơn trước, thực đơn nước uống phong phú, bề mặt thay đổi đôi chút theo hướng trẻ trung hơn nhưng vẫn giữ được hương vị café thơm ngon và không gian tĩnh lặng.

Ở khu vực trồng nhiều hoa lan nhất bây giờ xây thêm một căn phòng nhỏ trông khá đẹp mắt, dành riêng cho chủ quán tiếp bạn bè. Cái bàn quen thuộc của cả nhóm là ở vị trí trong cùng, sâu nhất của quán, nên mỗi lần tới cô đều đi ngang qua căn phòng này, thỉnh thoảng Gió nhìn thấy bóng lưng nhỏ nhắn của một cô gái tóc nâu mặc váy trắng ẩn hiện sau lớp kính cửa sổ, gây ấn tượng với Gió chính là luồng không khí mờ ảo xung quanh cô gái, rất tương phản, vừa trong trẻo, thanh khiết vừa u ám, giống như đến từ cõi khác, tách biệt hoàn toàn so với vòng quay cuộc sống bề bộn ở thành phố. Cô cũng chỉ gặp ông chủ trẻ của quán có vài lần, dường như anh ta luôn bận rộn với công việc riêng ở bên ngoài.

Gió đi tới khá sớm so với giờ hẹn, nhưng đã thấy Nam và Công chúa đang ngồi nói chuyện với một cậu trai trẻ lạ mặt.

Nam chính là admin và là người đã lập ra diễn đàn vô tính, anh năm nay đã hơn ba mươi tuổi, một nhiếp ảnh gia cũng khá có tiếng ở miền nam. Tính cách trầm tĩnh, hơi lập dị, sự chín chắn cùng sự từng trải ở Nam làm mọi người cảm thấy tin nhiệm như một người anh trai.

Khẽ ngồi xuống bên cạnh Nam, cố gắng không làm cắt ngang câu chuyện của anh với cậu trai trẻ.

- Hồi trẻ, anh cũng từng quen một vài cô bạn gái, cũng hẹn hò, nắm tay. Nhưng khi lần đầu tiên hôn môi thì anh không cảm thấy “ngọt”, hay “ướt át” như bạn bè anh từng nói, chỉ cảm thấy khó chịu và hơi buồn nôn. Lúc đó anh chỉ tự cho rằng mình không được khỏe, rồi lần hai, lần ba cũng như vậy. Có bạn gái mới cũng chẳng làm anh thấy khác hơn. Cho rằng mình đồng tính, anh cũng thử nhập hội và có bạn trai, bọn anh sống thử với nhau một thời gian, cũng hiểu nhau và cũng có một thời gian vui vẻ, anh nhận ra mình thật sự thích người cùng giới, nhưng sau mỗi lần gần gũi nhau, người yêu anh tỏ vẻ hài lòng, còn anh chỉ cảm thấy khó chịu, có vài lần anh còn chạy ngay vào toilet để nôn ra hết những gì vừa ăn. Anh sợ tình dục, được một thời gian thì anh chia tay với người yêu, người đó rất tốt nhưng ai mà chịu được trong tình yêu chỉ để nhìn nhau thôi hả em?! Người yêu anh trước khi chia tay cũng nói rằng anh không phải đồng tính, không biết mình là ai là điều đau khổ nhất với anh, cảm giác cô độc luôn hiện hữu trong mình, thời gian đó rất vất vả, nhưng cũng là việc đã qua rồi, anh không muốn nhắc lại nhiều. Lang thang trên mạng một

thời gian thì anh tình cờ biết đến trang web tiếng Anh của người vô tính trên thế giới, viết tâm sự trên blog, anh nhận được phản hồi cùng tâm trạng của một vài người giống mình, anh hạnh phúc khi biết mình là ai và mình không đơn độc. Chấp nhận bản thân mình, anh dành thời gian cho nghệ thuật và cho diễn đàn.

Im lặng vài giây sau khi kết thúc câu chuyện, Nam quay sang giới thiệu:

- Đây là Gió, hai chị em làm quen với nhau đi.

Gió đang lúng túng không biết xưng hô với cậu bé như thế nào thì Công Chúa lên tiếng nhắc nhở:

- Chị cứ gọi cậu ấy là Quỷ Con.

Công Chúa dùng tên thật của mình trên diễn đàn, em thích diện những bộ đồ điệu đà, đầm xoè xinh xắn và trang sức dễ thương, trông rất giống như một nàng công chúa nhỏ bước ra từ câu chuyện cổ tích, chính vì thế mọi người đặt biệt danh cho em là Công Chúa, em luôn tự hào hô vang câu châm ngôn sống của mình “người tôi yêu nhất chính là bản thân mình”. (Nhiều người hay ngộ nhận rằng vô tính chỉ yêu bản thân mình, điều đó không đúng, yêu và thần tượng bản thân chỉ là một nhánh nhỏ trong cộng đồng vô tính thôi, còn rất nhiều người vô tính cũng yêu thương mãnh liệt, chỉ khác là họ không có bị hấp dẫn tình dục).

Em và Nam là một trong số ít những người dám công khai xu hướng tính dục của mình với xã hội, không ngại dư luận, sống tự do theo đúng bản chất sẵn có. Phần lớn người vô tính trên diễn đàn là ẩn danh, họ thường dùng những biệt danh thay cho tên thật của mình, nên các bạn cũng đừng thấy lạ cho những cái tên Gió, Quỷ Con, Mây, Núi, ... mà tác giả dùng trong câu chuyện này. Có lần Gió từng hỏi em về chặng đường đi tìm câu trả lời cho việc mình là ai của em ra sao, em trả lời tỉnh bơ:

- Từ lúc bắt đầu biết ghi nhớ sự việc thì em đã biết rồi, chị cứ coi đó là bản năng.

Gió khẽ mỉm cười đáp lại cái gật đầu chào hỏi từ Quỷ Con, cô quan sát kĩ hơn cậu bé này, Quỷ Con khá xinh trai, sở hữu đôi mắt nai mơ màng cùng hàng lông mi cong vút, cậu đáng yêu một cách tự nhiên, nụ cười ngây thơ như trẻ con.

Nhìn nụ cười tươi như hoa trên khuôn mặt xinh đẹp đó, mọi người đều trầm nhủ:

- Ra đây là cái người ta gọi là vẻ đẹp phi giới tính.

Công Chúa khẽ rút cái gương bằng kim loại, trang trí đá màu khá cầu kì từ túi ra, tự soi gương mặt mình rồi khẽ liếc liếc sang, so sánh với gương mặt của Quỷ Con.

- Em với cậu ấy ai đẹp hơn? – Công Chúa khẽ thì thầm vào tai Gió, gương mặt phụng phịu cố gắng ra vẻ dễ thương nhất, chớp chớp mắt chờ đợi câu trả lời như ý.

Gió đưa mắt nhìn Công Chúa, tóc dài ép thẳng, cắt mái ngang kiểu búp bê, đầm hồng ngọt ngào, thêm chiếc băng đô cùng màu, ngồi bên cạnh Quỷ Con như hai con búp bê rất xinh xắn, rất hợp nhau, không thể nói ai đẹp hơn ai được, đành lựa lời mà nói:

- Em ... nhìn mạnh mẽ hơn một chút.

Công Chúa cười thoả mãn, chỉ cần có chữ “hơn” là tốt rồi, hơn về cái gì thì không quan tâm lắm.

Nam bấm trả lời tin nhắn trên điện thoại xong thì quay sang thông báo:

- Bố Già không tới, anh ấy phải đi khám bệnh.

- Ảnh tính đi khám tới bao giờ đây, nhà bán tạp hoá cũng đâu có dư nhiều để đi khám hoài hoài như vậy.

Công Chúa quay sang giải thích với Quỷ Con:

- Bố Già đã có vợ và ba người con, người con lớn nhất đang học cấp ba, ảnh đang đi khám bệnh lãnh cảm ở đàn ông. Bệnh hay không thì ảnh là người rõ nhất, chỉ là lúc này chưa muốn thổ lộ với vợ mình mà thôi. Để hôm khác có ảnh rồi giới thiệu cho cậu, ảnh cũng dễ thương lắm.

Mây và Núi đã hẹn với nhau cùng đi nặn đất sét nhưng nghe Công Chúa nói có thành viên mới, lại rất dễ thương, chỉ thua mình nên cũng tò mò ghé qua chỗ hẹn, đất sét để sau đi, ai chứ Công Chúa cuồng bản

thân như vậy xưa nay rất ít khen ai đẹp, trước giờ chỉ mới khen Gió, nhất định phải tới xem mặt người mới mới được.

Hai người tay trong tay vừa tới thì thấy một cảnh quá sức chói mắt, Gió ngồi giữa, Công Chúa và Quý Con ngồi hai bên, cả ba đang sôi nổi bàn chuyện về đề tài thời trang, ba người đẹp biết cách ăn mặc ngồi chung một chỗ tạo sức lan toả mạnh mẽ, thu hút mọi ánh nhìn xung quanh, bên ghế đối diện Nam lại mắc bệnh nghề nghiệp, tay cầm máy ảnh bấm máy chụp hình liên tục.

Tự biết thân biết phận ngồi cùng bên với Nam, phía ghế dành cho những người có nhan sắc bình dân, Mây thấy na ná hình ảnh trên một bộ phim mà cô mới xem hôm qua quá, bên kia là tượng Thánh Mẫu cao quý, hai bên là hai đồng nam đồng nữ xinh đẹp, bên này bọn mình là người thường đang quỳ lạy, thờ cúng.

Mây thở dài:

- Biết vậy đi nặn đất sét cho rồi, vô đây làm chi cho rước tử thân nè trời, Công Chúa với Gió nhìn cũng quen mắt rồi, ai đời con gái như em mà còn không xinh gái bằng cậu nhóc kia chứ.

- Cho anh đi nữa .

Nam dừng việc chụp hình ba người mẫu.

- Anh cũng ráng gồng nãy giờ, đợi hai đứa bây vào cho có đồng bọn xấu chung.

- Phải tách ba đứa nó ra mới được, không cho ngồi gần nhau nữa – Núi.

4. Giới Tính Thứ Tư - Chương 4: Một Đám Cưới

Mọi người quyết định kéo nhau đi ăn mừng Quý Con gia nhập nhóm, Gió không đi được vì hôm nay mẹ bảo cô về sớm ăn cơm tối, mẹ có mời Khánh qua chơi, Khánh là con trai một người bạn của mẹ - Người đã giúp đỡ mẹ rất nhiều khi mẹ gặp khó khăn trong mấy ngày đầu mở tiệm hoa tươi.

Mèo Nhoi thấy Gió về thì khê ngược lên ban phát cho cô một cái nhìn rồi tiếp tục công việc gặm gặm, cào cào giày của Khánh, Gió cũng đoán được Nhoi không thích Khánh, lần nào Khánh ghé qua cũng bị tổn thất nho nhỏ do Nhoi làm, Khánh có cố gắng làm thân nhưng vẫn chẳng cải thiện được tí gì, chỉ đổi được một gương mặt cực ngẫu, Nhoi là một con mèo rất kén người tiếp xúc. Ngồi xuống khê vuốt đầu Nhoi mấy cái, Gió lấy chiếc giày Nhoi đang gặm trong miệng ra, thay vào đó là chiếc giày lành lặn còn lại của Khánh cho Nhoi cắn tiếp rồi mới đi vào trong nhà. Cô thấy Khánh đang trò chuyện cùng mẹ rất vui vẻ, Khánh rất khéo ăn nói nên rất dễ dàng chiếm được cảm tình của mẹ.

Thấy Gió về thì mẹ cô liền lấy cơ bản việc trong bếp, cố tình tạo cơ hội cho hai người trẻ nói chuyện với nhau. Gió biết ý đồ gán ghép của mẹ, dạo này sức khỏe của mẹ giảm rõ rệt vì căn bệnh tim, bà không yên tâm khi Gió vẫn chưa lập gia đình, bà muốn có người sẽ chăm sóc cho Gió nếu như có một ngày bà không còn trên đời này nữa.

Bữa cơm diễn ra cũng khá suôn sẻ như những lần trước, trên bàn ăn mẹ và Khánh nói là chủ yếu, Gió ngồi nghe, Nhoi làm mặt ngẫu gườm gườm Khánh, thỉnh thoảng cô đáp lại những câu hỏi của Khánh, Khánh mời Gió đi xem phim, anh ta biết cô sẽ không từ chối khi có mặt mẹ, biết cô thương mẹ và rất nghe lời mẹ.

Trước thái độ lịch sự, không nóng không lạnh của Gió, Khánh không thấy phiền lòng, còn thấy chút thú vị, những cô gái đẹp có làm kiêu một chút cũng không có gì là lạ. Gió ra mở cửa cho Khánh ra về, ngồi lên chiếc xe máy, trước khi phóng xe đi, Khánh khê nắm nhẹ tay Gió rồi nói:

- Bây giờ em chưa yêu anh, nhưng sau này em sẽ yêu anh.

Khi đó Gió chỉ nhìn chăm chăm vào tác phẩm nghệ thuật của Nhoi, đôi giày da mới toanh đầy vết xước, cô nhớ lại gương mặt khê nheo lại của Khánh khi xô chân vào giày, điều đó làm cô buồn cười, tự hứa tí nữa sẽ thưởng cho Nhoi một hộp cá nục sốt cà chua. Nhìn bóng xe Khánh khuất xa, Gió thầm nghĩ về chữ “yêu” Khánh vừa nói, sao thấy xa lạ quá. Cô không hiểu hết được ý nghĩa của nó, liệu có mấy ai trên đời này hiểu chữ yêu một cách thật sâu sắc để giải thích cho nhân vật Gió của tôi được không?

Quý Con có vẻ rất thích Gió, cậu bé thường xuyên liên lạc với cô, cùng học chung trường nghề với Công Chúa nên hai đứa thường đi chung với nhau, Quý Con học về Chế biến thực phẩm, Công Chúa học ngành May thời trang, ba chị em cũng hay gặp nhau, khi thì đi ăn uống, lúc thì kéo nhau đi mua sắm, dĩ nhiên thường là Gió trả tiền ăn uống, hai bé còn là sinh viên thì lấy đâu ra tiền mà trả, Gió là chị mà, phải gương mẫu chứ, những lúc vui sướng được làm chị như vậy (Thông cảm, Gió con một mà) cô quên mất một điều quan trọng là nhà Công Chúa thuộc loại rất rất có điều kiện ở thành phố.

- Quý Con, cái váy hoa này đẹp chứ?

- Uh, dễ thương lắm.

- Váy cũng mặc thử đi, chắc hợp lắm, cũng xinh gái thế kia mà.

Công Chúa rất hay chọc ghẹo Quý Con như thế, làm cậu bé ngượng, mặt đỏ ửng lên trông rất dễ thương, nhìn vào là muốn đưa tay bẹo má của cậu liền, đưa cặp mắt qua cầu cứu chị Gió của mình.

- Không được đâu nha Công Chúa ... để Quý Con thử cái đầm đỏ này trước đã, chị chấm cho em ấy này giờ.

Gió quay sang nở nụ cười thiên thần với Quý Con:

- Phòng thay đồ ở bên này này em trai của chị.

Quý Con: “...”

Trước đây Gió cũng khá trầm tính, một thời gian làm bạn với Nguyễn và Lan đã giúp cô cởi mở hơn nhiều, thỉnh thoảng còn ra vẻ hơi láu cá với những người thân quen. Đến lúc này thì Quý Con cũng chỉ biết dờ khóc dờ cười mà thôi.

Mua sắm xong, Công Chúa rủ hai người tới chơi nhà cô bé, sau vài phút vòng vèo chạy xe, Gió đi một mình, còn Công Chúa thì chở Quý Con, ba chị em hiện đang đứng trước căn nhà nhỏ với một góc vườn xinh xắn.

- Chị và Quý Con cứ thoải mái, em ở một mình à, ba mẹ mua cho em căn nhà này để đi học cho gần trường.

Lách cách mở cửa nhà, Công Chúa bổ xung thêm:

- Em muốn gì ba mẹ cũng chiều hết, em là “trùm” trong nhà mà.

- Nhà giàu có khác – Quý Con chép miệng – Em thì phải chen chúc với hơn mười người trong ký túc xá.

- Với tính cách của cậu, tớ chắc chắn cậu sẽ tập đi toilet vào ban đêm khi mọi người đang ngủ, để khỏi chen chúc chờ đợi trong giờ cao điểm chứ gì.

Công Chúa vừa nói xong thì có ai đó trúng tim đen, vội đỏ mặt xấu hổ.

Căn phòng bạn ở cũng phần nào nói lên tính cách của bạn. Khắp nhà Công Chúa cũng mang đậm phong cách rất “công chúa”, cô bé trang trí căn nhà rất đẹp với các hoạ tiết hoa cổ tinh tế, toát lên vẻ cổ điển, lãng mạn, nhẹ nhàng, đặt ở vị trí trung tâm trong phòng khách là chiếc máy may, bên cạnh có một ma-nơ-canh bán thân bằng nhung trắng đang treo một bộ váy xoè may dờ dang. Gió và Quý Con giờ mới nhận ra những chiếc đầm đẹp mắt cô bé hay mặc là do chính mình tự cắt may. Cả hai khẽ khen thầm Công Chúa trong bụng. Vì sao phải khen thầm ư? Vì Gió ít nói, còn Quý Con thì nghĩ Công Chúa sẽ lên mặt nếu cậu khen. Như đoán được suy nghĩ của cậu, Công Chúa quay sang hất mặt lên về ta đây, Quý Con bèn chu chu mồm phản ứng lại.

Ban đầu Gió còn khá thắc mắc sao một cậu bé đáng yêu như vậy mà Công Chúa lại khẳng khái gọi là Quý Con, một cái tên không hợp chút nào, sau một thời gian tiếp xúc, Gió đã thấy đó là một cái tên không thể nào hợp hơn. Một cậu bé nhạy cảm với lời nhận xét từ mọi người xung quanh nhưng lại có thể có những câu hỏi rất đầu đầu dành cho mọi người, có những hành động ngây thơ vô số tội. Điển hình như khi Gió vào nhà vệ sinh nhà Công Chúa, nhờ Quý Con trả lời điện thoại nếu như mẹ có gọi, sau đó xuất hiện tin nhắn cửa cấm của Khánh gửi cho Gió:

- Em là cô gái khó nắm bắt nhất từ trước đến giờ anh mới gặp, ở em luôn có một sự bí ẩn không thể cưỡng lại, lúc nào anh cũng thắc mắc em đang nghĩ gì và đang làm gì giờ này?

Quý Con một tay cầm cây kem “chôm” được trong tủ lạnh, một tay nhắn tin trả lời một cách hồn nhiên:

- Em đang trong toilet.

Từ đó độ sến và số lượng tin nhắn của Khánh giảm đi đáng kể. Anh chàng cũng có cái nhìn khác về Gió, có lẽ cô cũng không bí ẩn lắm như anh nghĩ.

Tối ngày hẹn cùng đi xem phim, Khánh tới nhà chờ Gió đi, anh đã đặt vé trước nên tới nơi họ vào thẳng rạp luôn, Khánh khá hào hứng với bộ phim, còn Gió không thích lắm vì đây không phải thể loại phim cô ưa thích. Ngồi bên cạnh, Khánh vươn vai rồi tiện thể quàng tay qua sau ghế của Gió, cách một khoảng nhỏ với vai cô, cô ngồi hẳn người lên đằng trước ghế để tránh né, tay chừng hững hờ nhưng Khánh vẫn mỉm cười như là có chuyện thú vị lắm. Ngoài chuyện đó ra, Khánh vẫn giữ thái độ ga-lăng với cô, vì cũng đi làm ở một công ty nước ngoài nên về công việc Gió và Khánh nói chuyện khá ứng ý với nhau, thỉnh thoảng cô cũng học hỏi được một số điều bổ ích, nếu anh ta không có ý với cô chắc Gió sẽ có thể coi anh ta như một người bạn bình thường của mình.

Một thời gian ngắn sau đó ...

Nghe tin mẹ ngất xỉu đang nằm trong bệnh viện A, Khánh cùng Gió lập tức chạy vào, Gió rút nước mắt khi thấy mẹ xanh mét nằm trên giường bệnh. Bác sĩ ra hiệu cho cô ra ngoài nói chuyện, Gió nghe thấy giọng đều đều dặn dò của bác sĩ, đứng ngoài hành lang một mình, trong đầu Gió lập đi lập lại câu nói của bác sĩ:

- Tim càng ngày càng yếu ... bệnh nhân cũng không còn nhiều thời gian, người nhà cũng nên chuẩn bị trước tâm lí...

Khi trở vào phòng bệnh thì mẹ đã tỉnh, nắm tay Gió, mẹ nghẹn ngào:

- Mẹ không sợ chết, chỉ sợ bỏ con lại một mình, điều mẹ mong nhất bây giờ là có thể sống tới ngày đám cưới con của mẹ ...

- Mẹ đừng nói quở, mẹ còn sống lâu lắm .

Cô quay sang cầm gọn tay Khánh đang đứng bên cạnh.

- Đám cưới của hai đứa con còn phải chờ mẹ lo liệu hết, mẹ biết con gái mẹ vô dụng mà.

- Con sẽ chăm sóc tốt cho Gió, cô cứ yên tâm mà dưỡng bệnh.

Nghe thấy cô sẽ tổ chức đám cưới với Khánh, mẹ xúc động, cười ra nước mắt.

Gió muốn sống độc thân, nhưng không phải lúc nào cuộc sống cũng như mình mong muốn, cô yêu mẹ và tình nguyện chọn cách sống làm mẹ vui, nếu bắt buộc phải kết hôn thì Khánh là người phù hợp.

5. Giới Tính Thứ Tư - Chương 5: Một Đêm Mất Ngủ Của Nhiều Người

Những tấm thiệp cưới cuối cùng vào tay mọi người trong diễn đàn. Bố Già đưa mắt nhìn cô đồng cảm, tay anh đặt trên vai cô vỗ vỗ mấy cái, anh định mở miệng nói gì đó nhưng rồi cũng không lên tiếng, bản thân anh cũng đang mù mịt nên cũng chẳng biết nên đưa ra lời khuyên gì. Tối hôm qua, anh còn “trả bài” thất bại với vợ, vợ anh không hề giận dỗi gì hết, còn ra sức động viên anh, làm anh áy náy vô cùng.

Quý Con đang chuẩn bị rơm rớm nước mắt thì bị Công Chúa đưa tay cốc đầu một cái rõ đau, rồi cô bé quay sang mỉm cười với Gió.

Từ đầu đến cuối Nam không thay đổi nét mặt, cũng chẳng có gì ngạc nhiên, dường như việc Gió kết hôn anh cũng đoán biết trước, Nam nói:

- Bọn anh sẽ gửi quà mừng em kết hôn, đám cưới của em chắc bọn anh không đến đâu ...

- Sao lại không tham dự, em muốn đi đám cưới của chị Gió – Quý Con chen ngang.

Công Chúa giơ tay cốc Quý Con thêm cái nữa:

- Ngốc vừa vừa thôi “gái”, bọn mình mà tới chị Gió sẽ cảm thấy ngại ngùng thì sao. Nếu là đám cưới của cậu, cậu có cảm thấy tự nhiên khi cả nhóm tới không? Lỡ như chú rể hỏi bọn mình là ai thì chị sẽ trả lời thế nào? Chẳng lẽ nói ...

Công Chúa bỏ lửng câu nói của mình, nhưng mọi người đều hiểu ý của em ấy muốn nói gì. Nam tiếp tục điều anh muốn nói:

- Nếu như em đã chọn sống như một người phụ nữ bình thường thì hãy vứt bỏ hết sự vô tính của mình. Quan hệ với chồng, làm một người vợ và làm mẹ trong tương lai. Muốn giữ vững gia đình của mình thì em phải trở thành một người dị tính hay ít nhất phải cố gắng sống giống như một người phụ nữ dị tính cả đời.

Gió nhẹ nhàng gật đầu.

.....

Tiệc cưới ở Nhà hàng B

Khánh mỉm cười hạnh diện khi nhìn sang bên cạnh, Gió cực kì xinh đẹp trong chiếc đầm cưới màu hồng nhạt, khách tới tham dự ai cũng xuýt xoa và chúc mừng cho đôi vợ chồng mới cưới. Gió đưa mắt nhìn mẹ, cô hạnh phúc khi thấy bà cũng đang mỉm cười hạnh phúc. Mẹ cô cùng sự giúp sức của Văn Nguyễn và Ngọc Lan đã tổ chức một đám cưới rất trọn vẹn và ấm áp cho cô.

Sau đám cưới cô chuyển sang sống ở nhà Khánh, ba mẹ Khánh sống ở quê, nên chỉ có hai vợ chồng và một con mèo sống cùng nhau. Khánh đang cùng mẹ bàn việc xây phòng em bé trong tương lai. Lan và Nguyễn sau khi giúp cô chuyển đồ đạc xong thì ba người cùng ngồi nói chuyện.

- Này, cho nè – Ngọc Lan thần bí chìa ra cái bọc trong suốt nho nhỏ có vài viên thuốc tròn tròn màu trắng ra đưa cho Gió – Dùng nó trong đêm tân hôn tối nay đi, Gió bí mật cho ông Khánh uống, đừng để ông phát hiện.

Văn Nguyễn tò mò, đưa tay nắn nắn mấy viên thuốc:

- Gì đây bà Lan? – Rồi mặt Nguyễn vội xanh mét – Đừng nói tôi đây là thuốc kích ... đó nha.

Ngọc Lan méo mặt hét lên:

- Kích ... kích ... cái đầu ông, là thuốc ngủ ... đây một trăm phần trăm là thuốc ngủ.

Mặt Văn Nguyễn sáng rỡ:

- Không hổ danh bà là bạn thân của tui, tư tưởng lớn gặp nhau – Anh chàng cũng làm gương mặt cực kì nguy hiểm, (lại) thần bí rút ra từ trong túi quần một cái bọc nhỏ trong suốt nữa, tất nhiên bên trong cũng đầy những viên thuốc xanh đỏ – Tối nay Gió lên bỏ vào thức ăn của hắn đi, đây là thuốc xổ, rất công hiệu, thật đấy, mỗi lần giận nhau bạn gái đều lén cho Nguyễn uống thuốc này, đảm bảo tối nay ông Khánh sẽ ngủ trong toilet cả đêm, đó mà chạm một ngón tay tới Gió.

Gió và Lan cùng đưa ánh mắt thương hại cho Văn Nguyễn, thì ra dùng thuốc xổ thường xuyên nên dạo này anh chàng có vẻ ốm hơn trước một chút xiu xiu.

Hiểu được tâm ý của hai bạn, cô cảm động, khẽ nắm tay hai người:

- Cảm ơn cả hai vì đã lo cho mình, nhưng Gió không cần thuốc đâu, đám làm đám cưới thì Gió cũng chuẩn bị tâm lý trước rồi, tránh được một vài ngày nhưng có ai tránh được cả đời. Giờ mọi người cứ coi Gió như là bình thường đi.

Đêm đó, Khánh nhìn cô bằng ánh mắt khao khát, quay sang ôm lấy cô, anh ta chuẩn bị đặt một nụ hôn vào môi cô.

Gió nhìn vào mắt Khánh:

- Hôm nay anh có thể chỉ ôm em và ngủ được không?!! Sau lễ cưới em thấy mệt.

Khuôn mặt tràn đầy thất vọng, nhưng Khánh nghĩ, dù gì cô cũng đã là vợ của hắn, sau này còn nhiều thời gian, hắn nằm xuống bên cạnh và vòng tay ôm cô, được một lúc thì ngủ thiếp đi.

Dù đã nói cứng với hai người bạn nhưng Gió cũng muốn mình ích kỷ lần này, ngày mai cô phải sống giống như số đông mọi người rồi nhưng không phải là đêm nay, cô muốn đêm nay là đêm cuối cùng cô dành cho chính mình, là cơn gió tự do tự tại không thuộc về bất cứ ai trên đời, cô nhắm mắt vào cảm nhận những

cái chạm nhẹ của những con gió thổi vào từ cửa sổ, mơn man trên da mặt mình. Chợt thấy nhồn nhột, mở mắt ra Gió thấy mèo Nhoi đang dụi dụi mũi vào má cô như đang an ủi, dỗ dành. Động vật rất thông minh, nó có thể cảm nhận được chủ mình đang vui hay buồn. Gió ôm Nhoi vào lòng, một người một mèo sưởi ấm cho nhau.

Ở đâu đó trong đêm này cũng có nhiều người với nhiều tâm trạng khác nhau:

Nam đang trong phòng tối rửa những tấm hình hôm bữa anh chụp ba chị em Gió – Công Chúa – Quỷ Con, nhìn nụ cười tươi không chút muộn phiền của Gió trong hình, Nam thở dài, thương cho cô, thương cho chính mình và những người vô tính lạc lõng khác.

... ..

Quỷ Con hỏi Công Chúa:

- Sao mọi người không chấp nhận những người như bọn mình?
- Vì mọi người đều theo tâm lý số đông, nếu mình thuộc thiểu số, khác với mọi người thì sẽ bị coi là lập dị. Nhiều người sợ những gì khác với họ thành ra họ e dè, kì thị. Còn bọn mình thì sợ bị kì thị nên cũng cố gắng dấu đi sự khác biệt của mình. Toàn những mâu thuẫn do chính con người tạo ra để làm khổ nhau.
- Thật buồn.
- Cũng không hẳn, mỗi người mỗi hoàn cảnh, tớ thấy hạnh phúc khi là người vô tính.

.....

Bố Già đang chôn những viên thuốc trị bệnh lãnh cảm mà bác sĩ kê cho anh, sợ vợ phát hiện mình không uống thuốc, cũng không dám vứt vào sọt rác, những nơi mà vợ có thể thấy, nên anh chôn trong chậu hoa Sứ, mà cũng gần tới ngày anh phải tái khám rồi.

.....

Mây và Núi không hẹn hò hôm nay, chỉ vồn vện gửi cho nhau một tin nhắn chúc ngủ ngon vào buổi tối vì họ lo cho Gió, nên không có tâm trạng làm những chuyện khác.

6. Giới Tính Thứ Tư - Chương 6: Người Càng Nhạy Cảm Càng Dễ Bị Tổn Thương

“- Mày cứ bày đặt giả vờ nữa, ra đây coi phim chung với bọn tao này, con nhỏ này đáng đã lắm.

- Tao không coi đâu.
- Mày đừng rủ nó nữa cho mất công, chưa bao giờ nó coi chung phim với bọn tao, nó là gay mà.
- Tao không phải là gay.
- Vậy mày là cái gì? Có thằng đàn ông nào mà không thích coi phim sex kia chứ.”

Công chúa bực mình, đập mạnh ly bia xuống bàn:

- Vậy lúc đó cậu có đấm cho mấy thằng cùng phòng vài phát không?

Quỷ con lắc đầu:

- Tớ không nói gì, chỉ bỏ ra ngoài, rồi điện thoại cho cậu rủ đi nhậu đây.
- Thằng ngốc này – Công Chúa gõ đầu Quỷ Con một cái rõ đau.
- Thứ nhất: cậu nhu nhược quá, phải phản ứng lại chứ, cứ để bọn nó bắt nạt cậu hoài à. Thứ hai: gọi là đi nhậu cho sang thôi, chứ thật ra chỉ có mình tôi uống bia, còn cậu chỉ uống trà đá và phá mồi thì không được gọi là nhậu.

Quỷ Con xịu mặt, ăn vài con nghêu hấp xả rồi mới nói:

- Bọn nó thằng nào cũng to con, nhỏ con như tớ sao đánh lại. Mà sao bọn nó đứa nào cũng dung tục và xấu xa, chỉ có mình tớ là trong sạch và thánh thiện thôi.

Công Chúa bấu môi trước ai kia tự khen mình mà không biết ngượng, đợi Quý Con ngồi than vãn một hồi, nhân cơ hội này cô bé quét sạch thức ăn trên bàn. Ai nói thì cứ nói, ta ăn ta cứ ăn.

- Cậu nhạy cảm quá thôi, tuy không bị hấp dẫn nhưng tớ cũng không cảm thấy ghê tởm khi nghe về sex. Tớ thấy điều đó cũng bình thường thôi, giống như mình đói thì mình ăn, không đói thì không ăn. Vậy thôi!

- Mình nhớ chị Gió quá, cũng một thời gian rồi không gặp chị ấy rồi.

- Mình cũng vậy. Thôi, ăn đi nè Quý Con, có buồn thì cứ no bụng trước rồi buồn tiếp.

Quý Con rút nước mắt:

- Nhưng đâu còn gì để ăn nữa đâu. Cậu ăn hết rồi.

Sau khi thanh toán xong hết tiền rồi ra về, Công Chúa vỗ vỗ vai Quý Con và phán một câu nhuộm đầy màu sắc tình bạn:

- Sau này có chuyện gì buồn, cậu cứ gọi tớ ra ăn phụ, tớ sẵn lòng.

Thời gian sau này, Quý Con cũng ít tiếp xúc với mọi người trong phòng, cậu bé cảm thấy không thoải mái khi đối diện với họ. Nhưng cậu bé càng tránh thì mọi người lại càng trêu chọc cậu nhiều hơn trước. Thời tiết bấy giờ đang mùa nóng, ký túc xá làm gì có máy lạnh, mọi người đều cởi trần mồ hôi nhễ nhại, chỉ còn mình Quý Con mặc áo sơ mi với chiếc quần đùi ngồi trên giường của mình làm tiểu luận. Nhìn thấy thế, một cậu bạn tiến đến gần Quý Con:

- Trời nóng như vậy, mày cởi áo ra cho mát.

Nói xong, cậu bạn đưa tay mở mấy cúc áo gần cổ Quý Con ra, cậu bé bị bất ngờ vội túm cổ áo lại, miệng bất giác kêu “Á”, sẽ là bình thường nếu âm thanh ấy không phát ra từ gương mặt xinh xắn của cậu bé. Mọi người trong phòng cười hả hê, có thằng lên tiếng:

- Đàn ông con trai với nhau, mày làm gì mà phản ứng quá lên vậy.

- Làm như là con gái không bằng.

Quý Con đỏ mặt vì tức giận, môi mấp máy tính phản bác lại nhưng cũng không biết nói lại những gì, đành im lặng.

Trước giờ cậu ít khi tranh cãi, gây lộn với người khác. Vốn là người ở quê, ba mẹ cậu xưa này cũng hiền lành, từ nhỏ luôn dạy dỗ cậu theo điều hay lẽ phải, chính bản thân cậu bé cũng sống rất lành mạnh, đạo đức, phải nói là quá hiền và ngây thơ, có lẽ từ “ngây thơ” hay dành cho những cô gái và trẻ nhỏ nhưng thực sự dùng từ này mới thích hợp lột tả được tính cách của Quý Con. Hồi còn đi học, cậu cũng có nhiều bạn bè ở quê, họ chân thành và đơn giản, chứ không quá phức tạp và khó hiểu như hiện tại. Lần đầu tiên Quý Con thấy mình khó hoà đồng với mọi người xung quanh. Trên thành phố này, cậu bé có ít người thân và bạn bè, chẳng bù với Công Chúa, cô bé lúc nào cũng được vây quanh bởi những người bạn, nhiều lần trong trường Quý Con thấy Công Chúa đang đi cùng nhóm bạn mình, cậu không gọi cô bé mà chỉ đứng một góc lặng lẽ quan sát.

Học xong tiết buổi chiều, Quý Con liền trở về ký túc xá, vừa từ phòng tắm bước ra với cái khăn lau tóc thì được cậu bạn cùng phòng, cái cậu hay chọc ghẹo Quý Con, truyền tin:

- Ê, bê đê có nhỏ nào xinh lắm tìm mày kia. Đang đợi trước cửa

Chưa nói hết câu thì cánh cửa phòng đang khép hờ bỗng dưng bị đá mạnh bật vào trong, kêu một tiếng vang rất chói tai, Công Chúa thu chân lại, tay cầm cái gương đánh đá vẫn luôn mang kè kè bên cạnh, chỉ thẳng vào mặt anh chàng vừa lên tiếng, quát lớn:

- Dù cậu ấy có bê đê hay không thì anh cũng không có quyền gọi người khác như vậy, khó nghe lắm. Tôi cấm!

Lần đầu tiên Quý Con thấy Công Chúa tức giận như vậy, chưa kịp cảm động vì Công Chúa bảo vệ mình thì cái gương đã vỡ trước mặt cậu, giọng Công Chúa nghe càng đanh thép hơn:

- Còn cậu nữa, tính để cho người khác bắt nạt cậu đến bao giờ? Uổng công ba má cậu thương cậu, sợ cậu bị người ta bắt nạt, từ nhỏ đã cho cậu đi học võ karate, học tới đai đen rồi nghỉ vì thầy không còn gì để dạy cậu nữa, anh hùng bắt cướp của huyện giờ không thể cho mấy đứa lộng ngôn này một bài học sao?

Cái gì đai đen? cái gì anh hùng bắt cướp? Quý Con choáng váng, mặt đỏ ửng vì chưa tiêu hoá được hết câu chuyện tưởng tượng của Công Chúa, mấy người trong phòng đều đưa mắt sang nhìn vị “anh hùng bắt cướp” với vẻ mặt vẫn chưa tin lắm. Công Chúa tiếp tục diễn xuất:

- Dù rằng tôi biết cậu rất tốt bụng, không muốn ra tay với những người không biết võ, nhưng ít nhất cậu cũng phải tự vệ chứ, từ giờ nếu ai còn dám chọc cậu, tôi cho phép cậu đánh hết sức mình.

Bốn chữ “đánh hết sức mình” Công Chúa cố tình nhấn mạnh nhằm tăng thêm sức đe dọa, khi cô bé nói xong, mọi người trong phòng liền im thin thít, không ai dám lên tiếng, không biết bị dọa do cái đai đen karate “ảo” của Quý Con hay là do Công Chúa làm cho sợ hãi nữa.

Quý Con cười méo mặt, tự nghĩ trong lòng: “Không biết ai mới là người lộng ngôn ở đây”.

Trái với suy nghĩ của Quý Con rằng nói xong Công Chúa sẽ kéo cậu đi, ai ngờ cô bé vào phòng nam ký túc xá rất tự nhiên, không e dè như những cô gái khác, hiện tại Công Chúa đang ngồi uống nước lọc và kể sự tích bắt cướp không hề có thật của Quý Con cho mọi người trong phòng nghe. Công Chúa nói chuyện rất thu hút, ai cũng chăm chú lắng nghe và thỉnh thoảng cười đùa với cô bé. Công Chúa kéo Quý Con hoà vào cuộc nói chuyện, luôn tạo cơ hội cho cậu giao tiếp nhiều hơn với bạn cùng phòng.

Trước khi đi Công Chúa dặn Quý Con:

- Tổ chỉ giúp cậu tới đây thôi, trước khi người ta biết cậu có đai đen thật hay không thì cậu phải tìm ra cách tự bảo vệ cho chính mình đi.

Quý Con vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị với Công Chúa. Ghen tị vì Công Chúa mạnh mẽ hơn cậu, vì Công Chúa rất tự hào và yêu mến bản thân mình, sống thật bằng chính con người thật của mình, vì phần lớn những người vô tính trong diễn đàn luôn tồn tại một nỗi buồn day dứt không tên, một nỗi đau bản ngã, Quý Con cũng nằm trong số đó, tràn đầy trong em là sự lo sợ và bất an, em sợ gia đình mình biết, em sợ người ta cho em là lập dị, là bệnh tật. Em sợ dư luận, sợ bị kì thị, nhưng vẫn sợ nhất là ép mình sống không như mình mong muốn, nhưng Công Chúa thì không như vậy, em sống rất tự nhiên và vui vẻ, tuy nhiều lúc có vài hành động trẻ con nhưng lại là người sâu sắc hơn bao giờ hết, tuy còn rất trẻ nhưng Công Chúa là một trong những nhân vật chủ chốt trong diễn đàn, em giải đáp các thắc mắc và giúp đỡ những người như Quý Con trong diễn đàn, giống như ánh sáng cho họ vậy. Điều này làm Quý Con ngưỡng mộ muốn được giống như em, bên cạnh đó cũng thấy tự ti nếu như bắt chợt nghe ai so sánh mình với Công Chúa.

Thật sự lúc này Quý Con cũng chẳng biết phải làm gì để thấy khá hơn với mọi người, thôi thì bước một bước tính một bước vậy.

7. Giới Tính Thứ Tư - Chương 7: Sự Đổ Kị Làm Tổn Thương Người Khác Và Chính Bản Thân Mình

Khánh ngồi trong quán rượu đợi một người bạn, giữa ánh đèn xanh đỏ và tiếng nhạc xập xình sôi động, hần khê nháy mắt đáp trả lại những cú đá lông nheo của một người đẹp, nhưng rồi cũng khôn khéo chối từ lời mời đi chơi qua đêm vì nghĩ tới hần mới cưới vợ, không muốn phát sinh rắc rối trong thời điểm này và cô gái đó cũng không đẹp bằng vợ của hần. Trong đầu hần chợt nhớ đến khoảng thời gian bốn tháng qua, hần mỉm cười hài lòng, cuộc sống chung của hần và Gió cũng gọi là hoà hợp, hai vợ chồng có vài lần tranh cãi, Gió luôn nhường nhịn nên mọi chuyện cũng êm ả. Về chuyện chăn gối với Gió khiến hần cảm thấy hài lòng, chỉ có điều hần cũng khá tò mò về thói quen tắm sau mỗi lần ân ái của cô, bất kể lúc đó là thời gian nào, kể cả giữa đêm cô cũng phải tắm rồi mới đi ngủ. Khánh cho là Gió thích sạch sẽ quá mức, thấy cũng không phải chuyện lớn gì nên cũng để mặc cô.

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Khánh là một giọng nữ đang cố gắng nói to để lấn át tiếng nhạc:

- Nhìn anh trông hơi quen quen, anh có phải là chồng của Gió không?

Tuy hơi nghi vấn, nhưng đoán là bạn của Gió nên Khánh khẽ gật đầu xác nhận. Trước mặt hắn bây giờ chính là Thu Thủy và Minh Hà, đã lâu không xuất hiện. Minh Hà nhận ra Khánh qua những tấm hình cưới được gắn trên trang cá nhân của một vài người bạn, dĩ nhiên là đám cưới Gió không mời hai người này rồi.

- Hai người là người quen của Gió?

- Là bạn thời đại học – Hà trả lời.

- Đã từng là bạn thôi – Thu Thủy đính chính với giọng mỉa mai đầy hơi rượu.

Minh Hà khẽ đưa mắt cảnh cáo, như muốn truyền tải ý không cho Thu Thủy nói tiếp. Nhận ra thái độ kỳ quặc của hai người, Khánh cũng im lặng chờ người đối diện lên tiếng trước. Minh Hà khẽ gật đầu như muốn rời đi, đưa tay kéo Thu Thủy ra chỗ khác thì cô ta giựt tay ra khỏi tay Minh Hà, mắt lườm Minh Hà xong thì mặt quay sang căng căng, nụ cười đầy châm chọc dành cho Khánh:

- Anh cũng thật vĩ đại khi dám lấy cô ta, vì anh giống cô ta hay là bị cô ta gạt?! Hừ, đàn ông các người ai cũng giống nhau, thấy gái đẹp là mù quáng rồi, nào ngờ chỉ là thứ dị tật cả thể xác lẫn tâm hồn. Một đứa vô tính không có tình yêu đó chỉ chuyên đi lừa gạt con tim của những thằng đàn như anh – Thủy chỉ vào mặt Khánh – Và như anh – Sau đó quay sang chia ngón tay vào mặt Hà – Giờ thì đẹp mặt rồi, cũng chỉ là trò chơi tiêu khiển của cô ta mà thôi, vui chứ?

Minh Hà quát lớn:

- Im ngay.

Rồi thô bạo kéo lê Thu Thủy đang lên cơn điên đi ra khỏi quán rượu, bỏ lại Khánh một mình thâm trầm ngồi đó với ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh nhìn vào.

Ra tới ngoài đường, Thủy dậm dẫm dữ dội thoát ra khỏi vòng tay của Minh Hà:

- Anh bảo vệ nó, anh vẫn còn yêu nó chứ gì? Ban đầu anh chịu quen tôi cũng là vì để tôi không nói bí mật của nó ra ngoài. Tôi luôn cho rằng chỉ cần tôi đối xử với anh thật lòng, yêu anh thật nhiều thì có ngày anh sẽ yêu tôi. Tôi đâu phải con khùng mà không biết anh vẫn luôn nghĩ về nó. Khi thấy hình đám cưới của nó với người khác, anh đau lòng biết mấy phải không, anh ước gì chứ ừ là anh phải không. Còn tôi, tôi là gì của anh?

- Mình chia tay nhau đi. Tôi mệt mỏi lắm rồi.

Nghe Minh Hà nói thế, Thu Thủy vội sợ hãi, cô cầu xin:

- Không, anh đừng bỏ em, em xin anh đừng bỏ rơi em, em sai rồi, em không nên nói ra những lời đó.

- ...

Sự im lặng thay cho trả lời của Hà càng làm cô ta phát điên lên được. Mặt mũi đầy nước mắt, mồ hôi, đầu tóc thì bù xù càng làm cho dáng vẻ của Thủy thêm dữ dằn, gây mất cảm tình với những ai nhìn vào.

- Tại sao? Tại sao luôn là nó? Tôi thua nó cái gì mà ai cũng yêu mến nó mà không phải là tôi. Từ hồi còn đi học, ai cũng coi nó như là trung tâm của vũ trụ, hai đứa kia (Ý nói Văn Nguyễn và Ngọc Lan) lúc nào cũng tâng bốc nó như là nữ hoàng, lúc nào nó có tranh cãi với tôi thì ai cũng bênh vực nó hết, nó luôn đúng, còn tôi luôn là kẻ sai sao? Trong mắt các người tôi là gì? Là vai phụ tầm thường làm nền cho nó, để rồi ai cũng yêu mến vai chính và quên đi sự tồn tại mờ nhạt của tôi? Người như nó mà dám kết hôn trước tôi, trong khi đó anh luôn trốn tránh mỗi lần tôi đề cập tới việc hôn nhân. Anh không thể yêu em được sao? Không thể sao? Tại sao? AAAA ... Con bệnh hoạn đó có điểm gì hơn tôi kia chứ?

- Hôm nay nói ở đây cho hết luôn đi. Hồi còn đi học tôi thật sự thích Gió. Khi đó tôi quá bối rối nên quay lưng lại với cô ấy, không phải do cô lôi kéo tôi mà vì lúc đó tôi quá hèn nhát, đó cũng chính là thời gian tôi thấy ghét bản thân mình nhất. Qua thời gian tôi cũng không còn tình cảm gì với Gió, tôi coi Gió như một người bạn mà tôi luôn áy náy vì cách cư xử trong quá khứ. Tôi cũng cố gắng để yêu cô lắm nhưng tôi

không thể vì cô làm cho tôi cảm thấy sợ. Cô bị ám ảnh bởi Gió trong chính trí tưởng tượng của cô. Cô có chắc là yêu tôi thật lòng không? Hay chỉ là để thoả mãn hư vinh của chính mình, để cô cảm thấy mình là người có giá, cô hơn Gió và để trả thù cô ấy vì cái cảm giác tự ti ám thị của cô mỗi lần đứng bên cạnh cô ấy? Người bị bệnh ở đây mới chính là cô chứ không phải là ai khác cả.

Minh Hà bỏ lại Thu Thủy đang chờ đợi ở phía sau lưng, anh cảm thấy nhẹ nhõm. Anh quay lại trong quán để nói với Khánh đừng để ý những lời Thu Thủy vừa nói, nhưng đã không thấy Khánh ở đâu nữa rồi. Khẽ rút điện thoại ra gọi cho Gió, cô vẫn dùng số điện thoại cũ, Minh Hà cần phải nói với Gió chuyện vừa xảy ra, anh xin lỗi quãng thời gian trước đây đã không đứng với cô, anh dặn cô nếu Khánh hỏi thì cứ chối, nói với Khánh là Thu Thủy say rượu nên nói lung tung.

Đến giữa đêm Khánh mới về tới nhà trong tình trạng say rượu, Gió lấy ly nước mát từ trong tủ lạnh ra đưa cho Khánh thì Khánh không nhận lấy, hắt hắt đổ ly nước, chiếc ly rơi xuống nền vỡ tung toé thành nhiều mảnh. Hấn nắm lấy tay cô, gần giọng hỏi:

- Bạn cô nói cô là vô tính, có đúng không?

- Đúng vậy – Gió gật đầu xác nhận.

Hấn xiết mạnh bàn tay chặt hơn, không nói lời nào, tát một cái “chát” vào mặt cô rồi lôi xềnh xệch cô lên giường, nằm đè lên người cô mặc cho cô chống cự, cào cấn, hấn vẫn không dừng lại.

Sáng ngày hôm sau, hấn rời nhà thật sớm, đến tối mới về. Thức ăn Gió làm cơm tối hấn không thèm để ý, từ phòng tắm bước ra liền bước vào phòng làm việc đóng chặt cửa rồi ngủ luôn ở đó. Tình trạng như thế kéo dài đến một tuần, một hôm bỗng dưng Khánh bỏ lại một câu nói trước khi đi làm:

- Thằng này không phải là đứa dễ bị chơi đùa đâu, nhớ đấy.

- Em chưa bao giờ có ý chơi đùa với ai cả. Từ lúc lấy anh, em đã rất nghiêm túc trong cuộc hôn nhân này, anh ...

Hấn cố tình không nghe cô nói, bỏ đi vội vã, hấn học.

Cô biết cái “gia đình” cô cố gắng xây dựng đã xuất hiện tiếng động của sự đổ vỡ.

8. Giới Tính Thứ Tư - Chương 8: Cô Gái Trong Chiếc Hộp

Chiến tranh lạnh giữa Gió và Khánh cũng diễn ra được một thời gian rồi, Khánh luôn bối mồm và nổi giận vô cớ với cô nhưng Gió không thấy buồn vì cô cảm thấy cuộc chiến này cô không đơn độc, cô còn có mèo Nhoi là đồng minh mà, Khánh thì chỉ có một mình, tính ra cô vẫn hơn hấn về số lượng đàn em. Khánh không nói chuyện với cô thì cô nói chuyện với mèo Nhoi, chỉ cần cô cho Nhoi một con cá, em ấy sẽ ngồi nghe cô lảm nhảm tới sáng, nhiều khi cô đang nói rất cảm xúc và lắng đọng thì nhìn xuống, thấy Nhoi đang nhắm mắt say sưa ngủ đến nỗi lưỡi nhỏ thè ra ngoài chút xíu, thì ra mèo ta coi những lời tâm sự của cô như khúc hát ru, nghe để cho dễ ngủ chứ không phải là do đồng cảm gì cả. Gió nhận ra điều này sau khi bị “lừa” mất hơn mười con cá, đúng là đặt niềm tin lầm chỗ mà, không biết việc này có tính là bị “lừa tình” không nữa. Nhờ được tắm bổ cá mà Nhoi có vẻ càng ngày càng béo lên trông thấy.

Đêm đã khuya, cô kêu Nhoi đang nằm hóng mát ở ngoài ban công vào nhà, khu vực này phức tạp hơn khu nhà mẹ của cô nên đến tối cô khoá hết cửa, không cho Nhoi ra ngoài đi chơi đêm như lúc trước nữa. Sợ Nhoi buồn, Gió thường ngồi chơi với Nhoi một lúc rồi mới đi ngủ.

Khánh từ phòng tắm bước ra với chiếc khăn quấn ngang hông, tiến gần tới giường, Gió đang lim dim ngủ, hấn cúi người xuống, đưa tay kéo áo cô lên, Gió bị bắt ngờ nên tỉnh dậy, nhanh chóng hắt tay hấn ra:

- Không!

- Nên nhớ tôi là gì của cô?!

Hấn nhăn mặt tức tối, liền lấy tay khổng chế hai tay cô lại, không cho cô được phép từ chối mình. Gió lấy đầu mình đập mạnh vào đầu của Khánh, tiếng cốp do va chạm mạnh vang lên trong căn phòng yên tĩnh, nhân cơ hội Khánh đang ôm đầu đau điếng, Gió vùng dậy chạy xa khỏi vòng tay của Khánh, hấn đưa tay ra

nhằm nắm lấy tóc Gió để kéo giật cô lại, nhưng tay đang گیر ra giữa không trung thì bất ngờ bị mèo Nhoi nhảy ra ngoạm, cắn lấy cần để tay hấn, nhờ đó mà Gió tạo được khoảng cách an toàn, Gió định chạy vào phòng làm việc của Khánh rồi khoá trái cửa lại thì tiếng Khánh rít lên đầy tức giận ở sau lưng:

- Quay lại đây ngay! Đừng ép tôi phải ác với cô.

Gió quay lại nhìn, đôi tay rướm máu đầy vết cào cấn của hấn đang bóp lấy cổ của Nhoi nhấc lên khỏi mặt đất, Nhoi giãy giụa kịch liệt nhưng vẫn không thể thoát ra được, gương mặt của Khánh cho cô thấy rằng hấn đang điên lên và hấn sẽ bóp chết con mèo thân yêu của cô nếu như cô không nghe lời. Gió chạy vội lại, gỡ tay hấn ra để giải thoát cho Nhoi, hấn không thả tay ra ngay, mà giữ im động tác trong vài giây, chờ đến khi gương mặt cô sắp khóc vì khấn trương thì mới chậm chậm buông cổ Nhoi ra, rồi ghì ép cô xuống giường. Ngoài trời đang mưa rất to, những cơn mưa xối xả như muốn rửa sạch thành phố này. Khánh vừa dùng sức vừa kẻ sát tai cô và lặp đi lặp lại câu nói như đang tiến hành nghi thức thôi miên:

- Cô là một người phụ nữ, nhớ chưa, cô là phụ nữ,

Gió làm như không nghe thấy, mắt cô hướng ra bên ngoài cửa sổ, những dòng nước mưa chảy dài không ngừng trên ô kính, cô bỗng thấy nhớ căn phòng cũ của mình trước đây, nhớ những bụi hồng tỳ muội, nhớ những chiếc chuông gió cô treo xung quanh nhà. Khi chuyển tới nhà Khánh, cô cũng đã treo một chiếc chuông gió, nhưng lúc này đây chiếc chuông gió ấy đang ngập trong mưa, nó nhỏ bé và lay lắt, nước ngấm vào các thanh đồng làm nó không thể phát ra âm thanh leng keng vui tai như mọi hôm. Gió vươn một bàn tay không bị Khánh khống chế ra ngoài khe cửa sổ, tay cô hứng lấy những giọt nước nhỏ xuống từ chiếc chuông gió cam lạng ấy. Trong lòng cô cũng đang có những cơn mưa, không biết lúc nào mới tạnh.

Sáng ra, Gió không thấy Nhoi ở đâu cả, cô nhớ tối qua trước khi ôm lấy cô, Khánh đã ném Nhoi ra ngoài phòng ngủ, cô cũng nghe thấy tiếng Nhoi cào cửa bên ngoài phòng một lúc cho đến khi tiếng mưa gió làm cô không thể nghe thấy nữa. Trong phòng làm việc của Khánh cửa sổ vẫn chưa khép, có thể Nhoi đã nhảy ra ngoài qua lối ấy. Một ngày đã trôi qua mà vẫn chưa thấy bóng dáng Nhoi đâu, Gió bất an đến phát điên, cô xin nghỉ làm, đi gõ cửa mọi nhà trong khu phố để hỏi thăm về tung tích của con mèo. Với cô, mèo Nhoi không chỉ là thú cưng, trong lòng Gió, Nhoi chiếm vị trí nhiều hơn thế.

Khánh đứng đưng như chuyện Nhoi mất tích không liên quan tới mình.

Nghe được tin, chiều sau khi đi làm về Văn Nguyễn liền ghé qua nhà Gió, đến nơi đã thấy đông đủ mọi người. Theo sự phân công của Công Chúa, Gió và Ngọc Lan sẽ ở nhà chờ, biết đâu Nhoi chỉ đi chơi đâu đó rồi mò về, hoặc có người hàng xóm nào có tin tức về Nhoi qua báo tin. Văn Nguyễn chạy xe đến dưới chân cầu X nơi tập chung nhiều quán nhậu để tìm.

- Biết đâu trên đường đời phiêu bạc, Nhoi vô tình lạc vào nơi ấy – Trích nguyên văn lời Công Chúa đã nói.

Còn cô bé chờ Quỷ Con tới đường Y, nơi nổi tiếng bán nhiều chó mèo ở thành phố, cũng chính là nơi những người mất thú cưng tìm đến để chuộc lại chó mèo bị bắt mất.

Không làm Gió thất vọng, đến tối Công Chúa và Quỷ Con trở về với một cái bao cáu bẩn, hôi mùi nước đái của chó mèo, tiếng mèo kêu đầy sợ hãi phát ra từ trong bao. Gió khóc vì vui mừng, cô nhận ra đó là tiếng kêu của Nhoi, vội đỡ lấy cái bao và mở ra, Gió thấy Nhoi đang nằm trong đó, bộ lông trắng trở thành màu vàng đen, mặt Nhoi đầy hoảng loạn, trên đầu có một vết thương hở thịt do bị vật cứng đập xuống. Chứng kiến cảnh đó, mọi người đều cảm thấy xót xa.

Quỷ Con ngồi xuống bên cạnh Gió, cậu bé bật khóc theo cô, nước mắt nước mũi cậu bắn tung toé vào chân Công Chúa, Ngọc Lan và Văn Nguyễn nhanh chân hơn, người nhảy ra đằng trước, người nhảy đằng sau nên không bị hại. Khuôn mặt Công Chúa đầy tổn thương nhìn xuống đôi chân vàng ngọc của mình, mở bóp rút khăn giấy lau lau nước mắt cho hai người mít ướt, rồi chấm chấm chân mình cho sạch sẽ:

- Hai đứa em tìm thấy con mèo ở một tiệm bán thú kiểng, hên mà bọn em tới sớm, để lâu chắc con Nhoi thành tiểu hổ quá, tìm được là may rồi chị à. Quỷ Con, coi chừng nước mũi của cậu bắn vào vết thương trên đầu con Nhoi bây giờ, lỡ rơi vi khuẩn vào đó gây nhiễm trùng nặng thì sao.

Gió không cố ý nhưng theo phản xạ tự nhiên liền đưa tay che lại vết thương trên đầu Nhoi.

Nhờ lời động viên của Công Chúa mà Quỷ Con khóc càng to hơn.

Sau khi băng bó vết thương và lau rửa cho Nhoi xong, Gió ôm lấy con mèo, Nhoi đang run nhè nhẹ trong lòng cô. Trước đó thì bị Khánh bóp cổ rồi lại rơi vào tay của bọn miêu tặc, Nhoi dù có kì lạ đến đâu cũng phải thấy sợ hãi, mặt bớt ngầu hơn mọi hôm rồi, giờ đang nằm nũng nịu trong lòng Gió, thỉnh thoảng còn kêu “meo meo” như đang kể lể, đang kiện cáo với Gió vậy. Gió đưa tay vuốt vuốt đầu Nhoi, để giữ an toàn cho con mèo, cô cảm thấy mình không thể giữ Nhoi trong nhà Khánh được nữa rồi. Không còn cách nào khác, cô đã nhờ một anh đồng nghiệp cùng công ty nuôi giùm Nhoi trong một thời gian. Với quyết định này của cô làm Ngọc Lan rất bất ngờ:

- Gió không đưa về cho mẹ nuôi thì Lan có thể hiểu được ...

Văn Nguyễn nhảy vào nói leo:

- Bà hiểu sao tui không hiểu?

- Mỡ che hết não rồi hả ông Nguyễn, thì Gió lo mẹ biết chuyện hai vợ chồng không hoà thuận nên mới không đưa con mèo về nhà. Người già thường hay suy nghĩ nhiều lắm. Nhưng tại sao Gió lại đưa anh bạn đồng nghiệp nuôi Nhoi mà không phải bọn mình? Chắc Gió sợ ông Nguyễn ăn hết đồ ăn của mèo phải không?

Nói đến đây Ngọc Lan đắc ý nhìn Văn Nguyễn đang xoa xoa bụng như kiểu có tật gật mình, cho chừa cái tội hồi trước đi học ông thường tranh ăn với tui, sau đó Lan quay sang hỏi Gió tiếp:

- Còn Lan thì sao? Sao không đưa Nhoi cho mình? Gió biết bọn này cũng yêu quý Nhoi lắm mà? Bộ Gió thân với anh đó lắm hả?

Gió lắc đầu:

- Cũng không thân bằng bọn mình, nhưng Gió nghe anh ấy hay nói là Gió có điểm gì đó rất giống với em gái út của anh ấy, người em gái đó hiện tại cũng không đi làm. Gió nghĩ Nhoi có thể hoà hợp được với người giống Gió, Lan với Nguyễn cũng biết mèo Nhoi nhà mình rất kén người tiếp xúc mà, đâu phải ai cũng ở được.

Hai đứa bạn xấu cùng gật gù:

- Chắc nhân sao vật vậy đó Gió.

- Là chủ nào mèo đó mới đúng chứ.

Vậy là hôm sau, cô gói ghém hành lý cho Nhoi đi ở nhờ nhà người ta.

9. Giới Tính Thứ Tư - Chương 9: Phóng Viên Bí Ẩn

Sau khi giao con mèo cho người khác chăm sóc, Gió tiếp tục họp mặt với những người bạn trong diễn đàn của mình. Mọi người hoan nghênh sự trở lại của cô bằng một bữa thịt nướng tổ chức ngoài sân vườn nhà Công Chúa. Đầu bếp chính dĩ nhiên là Quỷ Con rồi, ai biểu cậu bé học ngành Thực phẩm làm chi nên bị đùn đẩy cho việc nấu ăn. Ai cũng bị hớp hồn khi thấy Quỷ Con ngồi bên lò than với chiếc tạp dề màu hồng đầy ren nơ của Công Chúa trên người, hai má đỏ hây hây vì hơi nóng, chốc chốc lại lật mặt thịt nướng cho chín đều, thỉnh thoảng lại đưa tay lau vài giọt mồ hôi trên trán, rất ra dáng nội trợ đảm đang. Cậu bé nấu ăn ngon lắm, đến nỗi khi mới ăn thử một miếng thịt, Nam đã vội chạy đến, nắm tay Quỷ Con và đề nghị rất nghiêm túc:

- Làm vợ anh nhé.

Nghe xong mặt Quỷ Con mặt đang đỏ liền chuyển sang xanh ngắt. Công Chúa ngồi bên cạnh còn lồng tiếng, trả lời thay cậu:

- Anh Nam này kì ghê à ... nhưng em thích, để mai em về thưa với ba mẹ ở quê.

Bố Già cũng chép chép miệng đầy tiếc nuối:

- Phải chi anh trẻ ra vài tuổi.

Mới thoát được sự trêu chọc của mấy người bạn cùng phòng chưa bao lâu thì giờ lại trở thành nạn nhân của mọi người, Quý Con sinh ra chính là để cho mọi người chọc ghẹo mà. Mà ai biểu em dễ thương quá làm chi.

Gió trải tấm bạt ra bãi cỏ làm chỗ để ăn, cũng đang buổi chiều nên trời không có nắng, thời tiết cũng mát mẻ, sau đó cô hái vài bông hoa dại quanh nhà Công Chúa rồi cắm vào một cái ly thủy tinh, đặt vào giữa những đĩa thức ăn để trang trí chắc sẽ vui mắt lắm. Lúc nhập tiệc, ba chị em Gió – Quý Con – Công Chúa đang tít tít bên nhau thì bị Mây và Núi chen vô giữa, không cho ngồi gần. Mây ôm eo Quý Con kéo cậu bé ra, Quý Con vội túm lấy tay phải của Gió ôm chặt lấy không buông, mới ôm eo Quý Con được mấy giây thì sắc mặt Mây như nhận ra điều gì, nhìn thẳng mặt Quý Con mà hét:

- Ai cho phép eo cậu thon hơn eo chị hả?

Trước gương mặt ác quỷ của Mây, cậu bé lắp bắp:

- Em xin lỗi.

- Cậu xin lỗi của cậu cũng đã ngầm công nhận là eo mình thon hơn, tự mãn quá nhỉ? – Mây kéo mạnh hơn trước – Giờ có tránh xa nhau ra chưa?

Bên tay trái của Gió cũng đang bị Công Chúa bám lấy, Núi gỡ từng ngón tay của cô bé ra khỏi người Gió.

- Rách ... rách áo tui bây giờ.

Hai tay bị kéo căng về hai phía như vậy, Gió kêu lên, Bố Già thấy thế thì chạy lảng xằng xung quanh nhưng cũng chẳng biết phải làm gì và cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, sao tự nhiên mấy đứa này làm mấy trò như chia rẽ uyên ương, bắt chim non phải rời xa mẹ thế, mấy đứa nhỏ nhà anh đang độ tuổi nổi loạn cũng không “nhắc nhít” đến nỗi này, không biết mai một lớn thêm một chút bọn nhóc nhà anh có giống như vậy không nữa, sao anh thấy lo lo, hi vọng là đừng giống.

- Mấy đứa đang làm gì đó?

Tiếng Nam vang lên, mọi người nhìn theo tiếng nói thì thấy Nam cùng Tuấn đang đi đến, ra là vừa này Nam đi ra đón Tuấn. Tuấn là người mới, trước đó mọi người đã biết Tuấn rồi nhưng đây là lần đầu tiên Gió gặp mặt anh. Tuấn cười chào hỏi mọi người, ai cũng vui vẻ đáp lại chỉ trừ Công Chúa làm mặt lạnh lạnh mà thôi. Nam lặp lại câu hỏi cũ:

- Anh mới đi có chút xíu là có chuyện liền, mấy đứa ở nhà làm cái gì ồn ào thế hả?

- Em với Núi đang tách bọn nó ra, ba đứa nó ngồi chung rất chói mắt, gây tổn thương tâm lý về nhan sắc cho người đối diện. Bọn mình đồng cảm mà anh.

Nam im lặng như ngầm đồng ý. Công Chúa đâu phải dễ bị bắt nạt, tay cầm chai nước ngọt làm micro, em bắt đầu phản biện:

- Ai chói mắt chứ? Ở đây người chói mắt nhất, đáng ghen tị nhất và gây tủi thân cho những người còn lại nhất chính là hai anh chị đó. Hai người quen nhau và trở thành một cặp qua diễn đàn. Hầu như mọi người ai cũng FA hết, toàn dân cô đơn với nhau, thế mà hai người suốt ngày cứ trình chiếu phim tình cảm lãng mạn, thuần khiết, dài tập ép buộc mọi người phải xem không à.

Công Chúa nói đến khúc này thì Nam FA chính thức bước về đội của em.

- Khi thì đi nặn đất sét, lúc thì đi tô tượng, gấp sao giấy, hạc giấy bỏ vào lọ thủy tinh, đi hội chợ hoa, triển lãm tranh ảnh, cà phê bột, bún đậu mắm tôm, trà chanh chém gió, Trước mặt mọi người còn lén lén lút lút viết thư tay với nhau nữa chứ. Ah, còn mặc áo cặp nữa chứ, áo bé tởm, bé gấu mới vừa lòng.

Quý Con lén lén nhích dần dần về phía Công Chúa. Tuy vẫn thuộc phe cô bé nhưng Quý Con vẫn không quên lăm lăm một mình: “Cậu cũng sáng đến chói mắt lắm đó Công Chúa.”

- Đâu phải ai cũng yêu và được yêu bằng chính con người thật như anh chị đâu, phải giấu giếm muốn xui luôn, nhiều khi lại còn phải giả vờ sống như một người khác.

Gió và Bố Già chỉ chờ có vậy là nhảy qua đứng bên cạnh Quý Con liền, vỗ tay ủng hộ Công Chúa hết mình. Tuấn thì không có ý kiến gì cả, chỉ là thấy bên nào đông thì theo bên đó. Công Chúa đã giành thắng lợi tuyệt đối.

Mây và Núi nhìn nhau ngượng ngùng, sau đó giơ tay đầu hàng xin thua, còn thẻ thốt từ nay sẽ không chia rẽ tình cảm chị em ba người nữa và hứa sẽ hạn chế mặc áo bé tởm bé gấu điều hành trước mặt mọi người. Sau khi ăn xong còn lãnh án phạt là rửa chén trong sáu tháng kể từ ngày hôm nay.

Do mãi mê nói chuyện với mọi người nên khi Gió về tới nhà thì trời cũng đã khuya lắm rồi. Khánh vẫn chưa về, dạo này hần đã chuyển sang ở hẳn bên phòng làm việc và thường về rất muộn, như vậy cũng không làm cho Gió thấy dễ chịu hơn chút nào, mỗi tối cô vẫn không quên khoá cửa phòng ngủ, đôi lúc còn giật mình thức giấc khi có tiếng động trong đêm, cô không hề cảm thấy an tâm trong ngôi nhà này.

Tính ra đã ba ngày cô chưa gặp Khánh, đến ngày thứ tư hần trở về trong lúc cô đang ngồi ăn tối, chẳng nói lời nào, hần lôi một tờ báo ra vứt vào mặt cô rồi bước tới tủ lạnh lấy một lon bia ra uống cạn. Cầm thêm lon bia thứ hai ra bàn ăn, kéo ghế ngồi phịch xuống, tay vắt ngang thành ghế, đưa mắt nhìn cô đang dán mắt vào tờ báo, mỉa mai:

- Đọc đi, giờ cô nổi tiếng rồi đó. Chết tiệt thật.

Gió đang đọc một bài báo mới phát hành ngày trong ngày, viết về những người vô tính, được coi là bí ẩn trong mắt mọi người, tác giả bài báo còn đề cập khá chi tiết về cuộc sống của một cặp vợ chồng, trong đó người vợ thuộc giới tính thứ tư, những nỗi đau do bị lừa gạt của người chồng và nguy cơ tan vỡ hạnh phúc gia đình của anh ta, tên người vợ trong bài báo không được tiết lộ, chỉ viết tắt bằng những chữ đầu, và đó là chữ viết tắt tên của Gió.

Bài báo gây xôn xao cho dư luận một thời gian. Trên các trang báo mạng ồ ạt những lời bình luận với nhiều ý kiến trái chiều, bên thì: “Giới tính thứ tư là gì?”, “Cần phải có một thời gian để làm quen và chấp nhận cộng đồng giới tính thứ ba, giờ lại lôi ra thêm thứ tư nữa, xã hội này chưa đủ loạn sao?”, cũng có bên ủng hộ: “Họ cũng là những người bình thường như chúng ta mà thôi”, “Giới tính nào cũng được, miễn là đừng gây chia rẽ, chỉ tiếp xúc với người cùng giới tính, mà phải thân thiện, đoàn kết mà sống tốt là được rồi”, bên phản đối: “Lũ kiếm khuyết một bộ phận trên cơ thể”, “Ai mà cũng như vậy thì chắc thế giới này con người tiệt chủng chứ còn. Duy trì nòi giống là điều kiện tồn tại của con người, đi ngược lại với tự nhiên là điều không thể chấp nhận được”, hoặc “Tình yêu không tình dục thì khác gì tình đồng chí” và một bên là những người vô tính lên tiếng đòi sự nhìn nhận của xã hội: “Chúng tôi tồn tại”, “Trong thời điểm mức gia tăng dân số đáng báo động như hiện nay, sự xuất hiện của bọn tôi cũng có ý nghĩa nhất định”, ...

Buổi chiều sau khi đi làm về thì Gió ghé qua nhà Công Chúa, vừa đến nơi thì trời đổ mưa, ngồi cùng cô bé bên ô cửa sổ, Gió đưa mắt ra bên ngoài thưởng thức cảnh vật. Cửa sổ nhà Công Chúa bằng gỗ, sơn màu trắng, em trồng thêm một giàn hoa ti gôn bên trên, vừa tránh mưa nắng hắt vào vừa làm đẹp. Dưới kệ cửa sổ to bằng hai gang tay cô bé đặt một cái tô bằng đất nung, kiểu tô to dùng ăn cơm cách đây mấy chục năm hồi cha ông chúng ta vẫn dùng, bên trong có hình vẽ hai con cá chép màu đỏ đang bơi, nước được đổ đến gần đầy tô, trông hai con cá càng thêm phần sinh động, bên trên là những bông hoa ti gôn nổi trên mặt nước. Ở góc bên cạnh là hai bức tượng thiên thần đơn giản, cũng hơi cũ, chính vì thế lại rất hợp với cái tô đất và tổng thể khung cảnh. Gió cảm thấy thoải mái khi ở đây, tâm trạng cũng được thả lỏng đôi chút. Quý Con bê hai ly trà tới cho Gió và Công Chúa, ly sữa tươi còn lại là phần của cậu, khẽ nhào người ra với vài bông hoa ti gôn thả vào ba ly, Gió thấy lạ nên hỏi:

- Hoa này ăn được sao em?

- Cũng được nhưng không ngon chị à, chủ yếu là thả vào cho đẹp thôi.

Công Chúa sau khi gõ dòng chữ “Cuộc sống ngày nay có tình dục không cần tình yêu vậy thì cũng sẽ tồn tại điều ngược lại” đăng vào trong mục thảo luận xong thì ngược mặt lên hỏi Gió:

- Chị ổn chứ? Về bài báo đó?

- Chị ổn.

- Tên nhà báo đáng ghét, hẳn biết gì về chúng ta mà viết chứ, ý phiến diện của bài báo như muốn nói chị là nguyên nhân gây ra mọi chuyện không bằng.

Quý Con phát biểu sau khi uống một hộp sữa tươi, gương mặt trên mép dính sữa không hề ăn khớp chút nào so với lời nói bức xúc vừa rồi. Quả thật rất rất đáng yêu.

Gió lấy điện thoại ra chụp hình Quý Con, cô luôn yêu thích những thứ dễ thương, trong điện thoại của cô toàn là hình hoa lá, vỏ ốc biển, mèo Nhoi, Công Chúa, Quý Con, áo bé thổ bé gấu, Chụp hình xong, cô vẫn bình thản trả lời:

- Cũng không hoàn toàn là bài báo sai sự thật, tác giả cũng đúng phần nào đó, không thể phủ nhận là ban đầu chị đã không nói ra mọi chuyện. Chị không lừa gạt Khánh nhưng cũng đã không nói cho Khánh nghe về mình.

- Thì chị cũng đã cố gắng hết mình rồi đó thôi, chị không nói vì không muốn tổn thương ai cả, cũng không thể đổ hô hết mọi chuyện cho chị khi họ không biết chị là ai, chị đã sống như thế nào và đã trải qua những gì, họ đã phán xét khi không biết gì về chị, cũng như không biết gì về chúng ta. Định kiến của họ quá lớn – Công Chúa nhìn thấy mép dính sữa của Quý Con, cô bé cười nhưng vẫn không có ý định nhắc nhở cho cậu biết – Và còn một điều quan trọng mà em thắc mắc chính là ...

- Chính là tại sao tên phóng viên đó lại có thông tin nhiều như vậy? Hẳn là ai? Lấy thông tin từ đâu ra? – Quý Con đắm chiêu, đưa tay chống lên cằm, làm động tác suy nghĩ như trong truyện tranh thám tử Conan.

Gió và Công Chúa cùng xoa đầu Quý Con:

- Lâu lâu cũng thông minh đột xuất nhỉ.

Gió ở lại ăn tối với hai em rồi mới về, bữa cơm tối rất vui vẻ, qua đó mọi người cũng biết danh tính của những người ủng hộ họ trên các diễn đàn, không ai xa lạ chính là những người bạn của Gió: Văn Nguyễn, Ngọc Lan, Minh Hà và bạn bè của Công Chúa. Gió khá ngạc nhiên và ngưỡng mộ khi biết ba mẹ cô bé cũng tham gia tích cực trong đó.

Công Chúa vênh mặt lên như muốn nói đó là chuyện đương nhiên rồi, Công Chúa mà.

Ai đó lại có dịp ghen tị trong lòng.

10. Giới Tính Thứ Tư - Chương 10: Mì Ăn Liền Nhiều Màu Sắc Dành Cho Trẻ Em

Cuối tuần Gió lại ghé qua thăm mẹ, khi ra về mẹ gói cho cô cả đồng thức ăn và trái cây mang về. Gió không về ngay mà chỉ vòng một vòng quanh khu nhà mình lớn lên, rồi quay trở lại ngồi ở ghế đá công viên trước nhà mẹ, cô nhìn vào căn nhà của mình, lúc này mẹ đang cắm hoa cho khách hàng, cô nhận ra bệnh tật làm mẹ ngày càng gây yếu nhưng mắt mẹ vẫn lấp lánh hạnh phúc khi nhìn vào cô. Nhà Khánh và nhà mẹ để của cô cũng không xa lắm, chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ chạy xe máy, hầu như ngày nào cũng ghé qua thăm mẹ hết nhưng thật kì lạ, lúc nào trong lòng Gió cũng thấy nhớ nhà đến da diết. Thì ra nỗi nhớ được hình thành không phải do khoảng cách địa lý mà là do khoảng cách trong lòng mà ra.

Cô luôn hoài niệm đến quãng thời gian vui vẻ, tự do sống với mẹ, khoảng thời gian cùng đến trường với Ngọc Lan và Văn Nguyễn, những ngày làm mèo lười nằm tắm nắng cùng Nhoi, sự hoài niệm ấy len vào những giấc mơ của cô từng đêm để rồi khi thức dậy vào buổi sáng cô nhận ra mình đang ở nơi mình chưa từng thuộc về.

Nhức nhối.

Ngồi một mình cho tới khi nắng buổi trưa ngày càng gay gắt hơn thì Gió mới chạy về nhà chồng. Về tới nhà, cô tính vào nhà bếp uống ly nước thì thấy trên ghế sa lông trong phòng khách có một chị gái trông lớn tuổi hơn Gió, gương mặt trang điểm đậm đang nằm dài coi ti vi, trên người chỉ mặc chiếc quần jean ngắn đến nỗi không thể ngắn hơn nữa và một cái áo ngực đen, dưới sàn nhà là chiếc áo thun hai dây vút lấn lổ,

nhìn thấy Gió, cô ta không hề cảm thấy ngỡ ngàng trong tình trạng thiếu vải của mình, chỉ đưa mắt nhìn cô đánh giá:

- Ai vậy?

Cô ta cất tiếng hỏi Gió như là chủ nhà đang hỏi người lạ. Nhìn tấm hình cưới hai vợ chồng chụp chung sau lưng Gió, cô ta như chợt hiểu ra mình đang nói chuyện với ai, mỉm cười mỉa mai, đắc ý kêu to lên:

- Anh Khánh, vợ anh về rồi này – Sau đó quay sang hào hứng nói tiếp với Gió – Đây em gái, em phải cảm ơn chị vì chị cho chồng em thứ em không thể cho anh ta.

Đúng thế, Khánh ngoại tình. Sau đó, hẳn còn ngang nhiên dắt những cô tình nhân của hắn về, bạn gái của hắn thì đủ loại người, đủ lứa tuổi: cô sinh viên, nữ đồng nghiệp, gái quán bar, thậm chí là đối tác khách hàng đã có chồng con, ... điểm chung ở họ là đều nhìn cô bằng gương mặt điệu cợt, biểu hiện như kẻ chiến thắng. Có phải các bạn đang thắc mắc lúc đó Gió cảm thấy gì đúng không? Cô không cảm thấy gì cả, không tức giận, không ghen tuông, không xấu hổ, bạn có được cảm giác gì với những người lạ bạn lướt qua trên đường hằng ngày.

Khánh biến ngôi nhà thành khách sạn tình yêu của riêng hắn, gần như là hằng đêm Khánh đưa các người tình của hắn về qua đêm. Ở trong phòng mình, cô vẫn có thể nghe thấy hàng trăm tiếng động, âm thanh phát ra từ phòng làm việc của hắn, sao lại không khi hắn cố tình muốn cô phải nghe. Những lúc ấy, cô lại bật những đoạn ghi âm mà Nam cho cô lên. Trong quá trình đi chụp ngoại cảnh, Nam ghi âm rất nhiều tiếng nói của thiên nhiên: tiếng mưa rừng, tiếng gió thổi xôn xao trên các đỉnh núi cao chót vót, tiếng ve kêu mùa hè, tiếng suối chảy róc rách, tiếng chim hót, tiếng hò của người lái đò, tiếng chuông ngân vang trong chùa, ... Biết dạo này cô khó ngủ nên Nam làm riêng một đoạn ghi âm thật dài dành tặng cho Gió, chỉ có vậy mới giúp cô cảm thấy được xoa dịu đi một chút, để tiếp tục bầu vú vào nơi cô biết mình không thuộc về, chưa từng thuộc về.

Sáng ra cô xuống nhà bếp thì gặp một cô gái, một trong số những người tình của chồng cô, đang ngồi hút thuốc một mình trên bàn ăn, mắt vô hồn nhìn vô định vào làn khói trắng, thấy Gió cô ta hơi bất ngờ, vội vàng dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn:

- Khánh nói cô ngủ lại ở nhà mẹ, nên tưởng cô không có ở nhà.

Im lặng vài giây.

- Uhm, tôi đi ngay đây.

Nói đến đây cô gái bỗng ho khan, Gió vội lấy một ly nước đưa cho cô gái, cô gái mở to đôi mắt tròn nhìn Gió, lưỡng lự vài giây rồi cầm lấy ly nước uống hết. Rồi vội vàng ra bồn rửa chén lấy xà bông rửa sạch cái ly.

- Không thấy tôi bẩn sao? Nhiều người khác thường kinh tởm tôi và nói tôi không sạch sẽ.

Gió có thể cảm nhận được trong lời nói của cô gái có đôi chút tủi thân.

- Cô bị bệnh truyền nhiễm sao?

- Không.

- Hay do cô lười tắm? Hay cô bị bệnh về răng miệng?

- Cũng không phải.

- Vậy thì không có lý do gì tôi thấy cô bẩn cả.

Nghe Gió nói thế thì cô gái khẽ mỉm cười trong vô thức. Cô gái cũng tính là sẽ đi ngay nhưng không hiểu sao Gió tạo cho cô cảm giác khá thoải mái khi nói chuyện, không giống như bất kỳ ai cô từng tiếp xúc trước kia. Cô là gái nhảy, một tên gọi hoa mỹ, nói tránh cho cái danh xưng làm cave cao cấp của mình. Cô cũng từng chứng kiến rất nhiều người chị em cùng nghề với mình bị các bà vợ hoặc tình nhân khác đánh ghen khủng khiếp, nên cô cũng tự tạo ra sự an toàn cho bản thân, tránh ồn ào và quá phô trương, tránh gặp mặt và gây hấn với vợ của khách hàng vì dù cho có thế nào đi chăng nữa, bọn đàn ông ấy không phải là của cô và nếu có bị đánh ghen thì sẽ chẳng có ai ra tay giúp đỡ cô đâu. Dù cũng đã biết sơ về Gió qua những lời

lải nhải của Khánh nhưng trong hoàn cảnh này, cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến mình không bị đánh chửi hay khinh rẻ gì cả, điều mà từ lâu cô đã quen, thay vào đó ánh mắt và thái độ Gió dành cho cô rất bình thản, tự nhiên như với mọi người.

- Cô thật kỳ lạ, tính cách của cô ... nói sao nhỉ, thật khác.
- Cô cũng vậy, trong các “cô bạn” của Khánh, cô là người “hiền” nhất.
- “Hiền” ư? Tôi mà “hiền” sao? Chưa ai nói với tôi điều như vậy. Chắc hẳn những con Khánh dẫn về toàn là phù thủy nhỉ.

Hai người mãi nói chuyện với nhau nên không phát hiện ra Khánh tựa cửa đứng nhìn nãy giờ. Khi Khánh xuống dưới nhà tìm đồ ăn sáng thì chứng kiến cảnh tượng lạ đời này, vợ và người tình của hắn đang nói chuyện rất hòa thuận, giống như hai cô bạn gái ngồi tám chuyện mọi thứ trên trời dưới đất với nhau. Như nhà người khác thì nãy giờ đã có màn lột đồ đánh ghen tập thể và không lâu sau đó đoạn clip đó sẽ được phát tán trên mạng với lượt xem cao ngất ngưỡng rồi. Thường thì hắn thấy cô thờ ơ với những người theo hắn về, thậm chí bị khích tướng, mỉa mai cô vẫn không có biểu hiện gì cả. Nó làm hắn thấy tò mò không biết hai người nói gì với nhau và khó chịu vì sự bình thản của cả hai, giống như hắn không quan trọng đủ để hai người ghen lên vì hắn, giành giật hắn, mà từ trước đến giờ những người phụ nữ xung quanh hắn ghen tuông vì hắn cũng không ít.

Hắn nhếch mép cười méo xệch, đi về phía cô gái, ôm ngang eo cô tình nhân và hôn lên má cô gái, giọng nói như ra lệnh:

- Này, còn đứng đó làm gì, đi nấu cái gì cho bọn tôi ăn sáng đi chứ, cô làm vợ như vậy đó sao. Đứng để người khác đánh giá tôi không biết dạy vợ.

Có cảm tình với Gió, cô gái nói đỡ cho Gió:

- Không cần đâu anh, em về ngay bây giờ mà.
- Im miệng lại và làm theo tôi muốn. Tôi trả tiền cho cô không phải để cô cãi lại tôi.

Nghe hắn quát xong, cô gái liền im lặng không nói thêm gì nữa, Khánh hài lòng:

- Tốt. Đàn bà phải ngoan ngoãn nghe lời thì mới được thương yêu chứ. Thử đàn bà giống như khúc gỗ thì chẳng có thằng chồng nào mê được. Không hài lòng thì tôi phải ra bên ngoài tìm “phở”, nhiều lúc chính các cô cũng tự nguyện tự tìm đến với tôi đó thôi, mà đàn ông bọn tôi có ngoại tình thì cũng là chuyện bình thường, ngày nay thằng nào mà chẳng thế ... v...v

Mục đích tuôn ra một loạt những lời khó nghe để chọc giận Gió, nói xong Khánh quay đầu nhìn lại để chứng kiến sự tức giận của cô như trong sự tưởng tượng của mình và để tiếp tục ra lệnh cho cô thì ... Gió không còn đứng đó nữa, trên bàn ăn chỉ có hai gói mì ăn liền Gió để sẵn trên bàn, một gói trong đó còn là mì dành cho trẻ em và được Gió cố tình để bên phía Khánh. Cô gái nhân tình trong vòng tay Khánh cứ tằm tằm cười, mắt nhìn vào gói mì nhỏ.

- Cô ta đâu rồi?
- Chị ấy đi nãy giờ, lúc anh đang nói say sưa, chắc là đi làm.
- Sao cô không nói cho tôi biết hả?
- Vì anh bảo em im miệng và anh thích những người nghe lời mình. Àh, trước khi đi chị ấy nói chúc anh ăn ngon miệng, cái này hợp với khẩu vị của anh lắm đó.

Khánh cứng họng, suy nghĩ trong hân: “Mẹ kiếp, chỉ có trẻ em mới ăn mì trẻ em, ý cô ta ám chỉ mình trẻ con, mà cái gói mì trẻ em đó làm cái quái nào ở trong nhà mình được cơ chứ”.

Với Khánh, lúc này ngôi nhà như khách sạn tình yêu thì với Gió, cô cũng chỉ là khách trọ trong đó, cô có thể bỏ đi lúc cô muốn, mà cũng tại Khánh nói nhiều quá, tạo cơ hội và thời gian đủ cho cô chuẩn đi.

Vừa tới nơi làm việc, Gió liền nhắn tin cho Quỷ Con:

- Gỏi mì ăn liền hôm bữa em giới thiệu với chị ăn ngon lắm, chị rất thích, bữa nào hai chị em mình mua nữa nhé.

- Thấy chưa em nói rồi mà, mì đó vừa đẹp mắt vừa ngon, mấy đứa em nhà em đứa nào cũng thích.

Giữa giờ nghỉ trưa, cô còn tiếp tục nhận được hình của mèo Nhoi do cô gái đang nuôi em ấy gửi cho nữa chứ, tính ra hôm nay không phải là một ngày tệ.

11. Giới Tính Thứ Tư - Chương 11: Vì Mẹ Là Mẹ Của Con

Gió rủ Quý Con đi siêu thị cùng cô trong buổi chiều hôm nay luôn, để cô mua mì xanh đỏ về chợ tít Khánh tiếp nhưng Quý Con lỡ hẹn với Tuấn rồi nên không đi được. Quý Con bật mí là em ấy đang theo quan sát, học hỏi sự nam tính của Tuấn để mọi người không trêu chọc em nữa. Gió thấy hơi ghen tị với Tuấn, trước giờ Quý Con lúc nào cũng bám lấy cô, một: “Chị Gió ...”, hai: “Chị Gió ...”, giờ chuyển sang ngưỡng mộ Tuấn, cô bắt đầu cảm thấy hơi tủi thân rồi đây, cộng thêm tâm trạng hôm nay vui vui nên tranh thủ vào giờ nghỉ trưa, Gió nhắn tin cho Công Chúa:

- Hôm nay Quý Con đi hẹn hò với bạn trai, em đừng đi theo phá đám nhé.

Biết rõ tính cách Công Chúa tò mò, thế nào cũng bám theo Quý Con cho bằng được nên Gió mới “vô tình” tiết lộ thông tin cơ mật và có “chút xiu” bóp méo sự thật. Xem ra hôm nay không chỉ có Khánh là nạn nhân của Gió rồi.

Mặt gian gian nhắn tin địa điểm và thời gian Quý Con hẹn gặp Tuấn xong, Gió xem đi xem lại hình mèo Nhoi trên điện thoại, cô vui vì vết thương trên đầu con mèo nay đã lành, đang mọc lông măng, riêng chỗ miệng vết thương thì có vết sẹo nho nhỏ, không thể mọc lông được, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của em ý.

Trước giờ chỉ có cô và mẹ là có thể thoải mái chụp hình Nhoi, còn với người ngoài Nhoi sẽ nhảy lung tung để tránh né, nhiều lúc Văn Nguyễn cũng hậm hực lắm, vì lúc trước khi theo đuổi thành công cô bạn gái hiện tại, chàng béo đã phải rất vất vả một thời gian dài. Sau khi biết được thông tin rằng cô gái mình thích rất yêu mèo và đang sở hữu hai con ở nhà, chàng ta liền suốt ngày đóng đô ở nhà cô để canh me chụp những tấm hình dễ thương của Nhoi, nhưng nào đâu có dễ, suốt hai tiếng đồng hồ cầm điện thoại đuổi theo con mèo cũng không thể chụp được tấm nào ra hồn:

- Chính tay mình tới tiệm thú cưng chọn lựa cẩn thận và mua nó về mà nó còn có thái độ đó, chỉ chụp có vài tấm hình để làm công cụ tán gái thôi mà cũng không được nữa. Em muốn anh ế suốt đời này hả Nhoi hay là em còn giận cái vụ khi em tròn một tuổi, anh đề xuất dẫn em đi “xẹt xẹt”. Anh chỉ nói chơi thôi mà, ai ngờ cô chủ em làm thiệt, có giận thì em giận chủ em hay tên bác sĩ thú y chứ anh nào có lỗi lầm chi. Nằm im cho anh chụp vài tấm hình đi nha, nha.

Đáp lại lời năn nỉ chàng béo chỉ là cái đuôi ngoe nguẩy tỏ vẻ phớt lờ của mèo ta, không buồn liếc mắt với Văn Nguyễn một cái. Khi đó Gió thấy tội tội liền chia sẻ cho Văn Nguyễn nguyên album Nhoi mà cô chụp từ trước tới giờ, nhờ đó mà Văn Nguyễn đã thực hiện thành công chiến dịch chống ế của mình. Sau khi thành công rồi thì hình Nhoi cũng không còn cần thiết với anh chàng nữa.

Có thể chụp được nhiều hình của Nhoi như vậy cũng không đơn giản, Gió biết mình đã không giao nhầm người chăm sóc Nhoi. Thật, cô cũng muốn gặp một lần cho biết người con gái ấy.

Cuối tuần, mẹ kêu cô và Khánh cùng về ăn cơm, kể từ lúc xích mích với Khánh, đây là bữa cơm đầu tiên có mặt đủ cả hai vợ chồng cùng ăn với mẹ. Khánh và cô cùng là những diễn viên giỏi, cả hai làm như chưa từng có chuyện gì, làm như một cặp vợ chồng mới cưới hạnh phúc trước mặt mẹ cô. Cô cười và nói thật nhiều, Khánh luôn ở bên cạnh phụ cô bê đồ, nhìn cô âu yếm và thì thầm vào tai cô những câu nói mà chỉ mình cô mới có thể nghe được:

- Cô đoán xem, liệu rằng căn bệnh tim của mẹ cô có chịu đựng được khi biết hết sự thật về con gái mình không? Lúc đó cô sẽ thành hung thủ giết mẹ mình đó, ha ha.

- Này, còn phải ở đây đóng kịch bao lâu nữa, tôi chán lắm rồi. Có biết bây giờ đang có một cô gái quyến rũ, khóa thân nằm chờ tôi ở khách sạn không?!

Gió khẽ rùng mình, có một chút khó chịu và sợ hãi khi nghe những lời nói có liên quan tới mẹ. Có thể cô không có cảm giác với sự châm chọc của Thu Thủy, báo chí, của Khánh và bạn tình của hắn, Nhưng không có nghĩa là cô vô cảm, mà chỉ là cô dành cảm xúc - vui, buồn, yêu, ghét - của mình cho những việc quan trọng và những người quan trọng với cô mà thôi.

Và khi mẹ hỏi hai vợ chồng trong bữa ăn:

- Bao giờ hai đứa mới cho mẹ bế cháu đây?

- Con cũng muốn làm bố lắm nhưng vợ con thì chưa muốn có con với con vì lo cho công việc riêng của mình. Mẹ xem, vợ con ưu tiên những việc gì đâu hơn là gia đình mà, mẹ la cô ấy đi.

Khánh nhìn cô hả hê, mẹ cũng nhìn Gió, cô lại tiếp tục mỉm cười.

Khánh về trước, mẹ giữ cô ở lại ngủ lại với mẹ. Tối đó hai mẹ con cùng ngủ trong căn phòng cũ của Gió. Gió thích lắm, cô đi lại liên tục trong phòng rồi ngó nghiêng, sờ nắn các đồ vật. Mệt rồi thì nhảy vào lòng mẹ làm nũng như con nít. Mẹ dịu dàng vuốt tóc cô:

- Con của mẹ là một cô gái tốt, luôn quan tâm đến cảm xúc của mọi người.

Gió nằm nghe, ngón tay rờ rờ vào các đường gân xanh trên bàn tay mẹ, trong lòng cũng có đôi chút thảnh thơi, chắc là lây bệnh của Công Chúa: “chứ sao”. Gió ngừng tay khi bất ngờ nghe lời tiếp theo của mẹ:

- Nhưng mẹ không muốn con là một cô gái tốt nữa, mẹ muốn con phải “ích kỷ”. Con nghĩ cho cảm xúc của người khác quá đủ rồi, giờ con phải quan tâm đến cảm xúc của chính mình. Mẹ không biết chuyện gì xảy ra với con nhưng là mẹ của con, mẹ cảm nhận được khi con mình không vui.

Mẹ biết cô hôm nay đã gượng cười, cổ tình nói nhiều hơn mọi ngày. Giọng mẹ cũng nghẹn ngào hơn, mẹ luôn dễ xúc động như vậy.

- Con có thể nói hay muốn giấu mẹ cũng được, chỉ có một điều con nên nhớ lấy là dù cho có gì xảy ra thì cứ về với mẹ, con có làm gì mẹ cũng đều ủng hộ con hết, chỉ cần con thấy vui là được.

Vẫn nằm dưới chân cho mẹ vuốt tóc, Gió không ngược lên nhìn mẹ, cô vẫn nằm nghiêng, nước mắt cũng lặng lẽ lăn lăn trên má, rớt xuống gối.

Trong lòng cô đã có quyết định.

12. Giới Tính Thứ Tư - Chương 12: Đi Đường Vòng Loanh Quanh Một Hồi Cũng Tới Đích

Văn Nguyễn và Ngọc Lan diện nguyên cây đen – Từ quần áo, giày dép cho đến chiếc kính mát trên mặt – Như xã hội đen xuất hiện trước mặt Gió. Ngọc Lan còn không quên “tông xẹt tông” cho con gái chưa đầy ba tuổi mà mình đang dắt theo một bộ đầm chấm bi đen trắng xinh xinh, chỉ khác mẹ ở chỗ là đeo kính mát hình Hello Kitty màu hồng.

Gió làm mặt ngầu hơn:

- Chi vậy?

Bé con bập bẹ trả lời thay mẹ. Thành thật một cách thật thà khai ra hết:

- Mẹ con và chú Nguyễn bảo dắt con đi ... đánh nhau.

Ngọc Lan sửa lời cho con gái yêu:

- Là theo bảo vệ cho cô Gió của con.

Văn Nguyễn vẫn đứng tạo dáng ngầu nãy giờ, không nói tiếng nào cho giống những anh chàng đẹp trai lạnh lùng thường thấy trên phim. Ngọc Lan nhìn qua thấy thế liền bĩu môi.

Gió thẳng thường đuổi về:

- Không cần đâu, mấy ngày nay mọi người mệt mỏi nhiều rồi, về nghỉ ngơi đi. Chuyện hôm nay Gió nghĩ mình nên tự đối mặt, xong chuyện Gió sẽ gọi cho hai bạn đầu tiên mà. Về nghỉ lấy sức mai mốt còn qua phụ mình chuyển nhà nữa.

Biết tính Gió rất cương quyết, một khi đã quyết định thì có nói gì cũng không được, “ba con quạ” tui ngưu dắt tay nhau về.

Chạy xe giữa trời nắng chói chang, ba người tông đen chạy một chiếc xe máy trên đường rất nổi bật, mọi người đi trên đường đều nhìn với ánh mắt tò mò, thích thú, chắc mọi người tưởng đang quay phim hoặc là gia đình xã hội đen đi thanh toán nợ nần gì đây, có người ngoái cổ lại coi, chút xíu nữa mang họa tông vào cột điện rồi.

Bé con còn thắc mắc:

- Mẹ ơi, vừa nãy chú Nguyễn sợ đi đánh nhau nên đứng im không nói gì hả mẹ? Thôi chú đừng sợ, mai mốt con ... con lớn lên con không cho ai bắt nạt chú đâu.

- Uh, chú Nguyễn con to con nhưng yếu đuối lắm, mai mốt lớn lên con nhớ bảo vệ chú con – Nói đến đây Ngọc Lan nhún từng chữ như chọc quê Nguyễn – Và đừng học đòi như ai kia, bày đặt bắt chước như trong phim. Diễn viên người ta đẹp trai, có làm gì cũng thấy hay và đẹp, có giả vờ ngẫu như người ta thì cũng phải coi lại hình tượng và nhan sắc của mình có phù hợp hay không chứ. Làm lố quá nên giờ bị đuổi về rồi nè. Haizz! Không biết tên Khánh có đánh Gió không nữa, sao thấy lo quá.

Văn Nguyễn nghe Ngọc Lan đổ hô thì đang tính phản bác lại biện minh cho vẻ đẹp phi nhiêu của mình, ít ra anh chàng cũng xếp hạng nhất trong tứ đại mỹ nhân “Mập đẹp - Ốm dễ thương - Cao sang - Lùn quý phái” chứ bộ, nhưng khi nghe nhắc đến Gió thì nghiêm túc nói:

- Bà Lan bà đừng lo nữa, Gió cảm thấy việc này tự mình có thể đối mặt được nên mới kêu bọn mình về. Vả lại bà nghĩ nếu thấy không ổn mà tui vẫn chở bà và bé con về sao?! Không bao giờ có chuyện đó đâu nhé, ngoài người thân trong gia đình ra thì bạn gái tôi, bà và Gió là những người tôi quan tâm nhất. Bà không nhận ra Gió có gì đó khác biệt lúc trước sao, khác thế nào thì tôi không biết nói sao cho bà hiểu, nói tóm lại tôi tin Gió không sao hết, như lời Gió nói, tôi với bà chuẩn bị qua giúp Gió dọn nhà đi là vừa.

- Văn Nguyễn, vừa nãy tôi thấy ông nhắm thật nhưng bây giờ tôi mới thấy ông ngẫu chút xíu đó.

Lâu ơi là lâu mới được Ngọc Lan khen, Văn Nguyễn phổng mũi.

- Nhưng chưa bằng ba con – Bé con lại tiếp tục phát huy sự thật thà của mình.

- Uh, nghĩ sao bằng ba của con. Không đáng xách dép nữa là ...

Ngọc Lan tiếp lời, giờ thì ai cũng hiểu bé con học tính thẳng thắn từ ai rồi đó. Văn Nguyễn tụt húng, dừng xe máy lại quát:

- Hai mẹ con các người xuống đi bộ về cho tôi.

Sau khi tiễn Văn Nguyễn và Ngọc Lan về, Gió liếc xuống nhìn chiếc áo đen, chân váy xám cô đang mặc trên người, thở phào nhẹ nhõm, nếu không đuổi mấy người đó về chắc thêm cô nữa là thành “bốn con quạ đen” rồi. Với một người đam mê thời trang như cô thì trong ngày quan trọng như vậy không thể biến nó thành một buổi họp mặt lỗi về trang phục, thành trò cười trước mặt Khánh được.

Gió bình tĩnh, rất bình tĩnh đưa tờ đơn xin ly hôn ra trước mặt Khánh, trên đó đã có chữ kí của cô rồi. Mặt không vui, Khánh ngay lập tức xé nát tờ giấy trước mặt cô, Gió lại lôi ra một xấp giấy ly hôn khác ra cho Khánh:

- Tôi chuẩn bị nhiều lắm, đủ cho anh xé thoải mái.

Tức giận, Khánh vung tay định tát cô như mọi lần thì Gió đưa tay ra, bắt lấy tay Khánh trước khi chạm vào mặt mình, cô nhìn thẳng vào mắt Khánh và nói rõ từng chữ:

- Tôi không muốn anh đánh tôi nữa. Không cho phép anh chạm vào tôi.

Khánh cũng đã quá quen với vẻ cam chịu hoặc không cảm xúc của Gió, nên hẳn khá bất ngờ trước vẻ cứng cỏi của cô hôm nay, một lúc sau Khánh lấy lại bình tĩnh, ngồi phịch xuống ghế:

- Mẹ cô có biết cô muốn ly hôn với tôi không?

- Mẹ là người chỉ tôi cách viết đơn ly hôn, nếu anh có ý định mang mẹ tôi ra để hù dọa thì thôi ngay đi, tôi không thích thế.

- Hừ, coi như cô không còn sợ phải giấu giếm mẹ mình nữa rồi nhỉ. Dù cho có như vậy thì cô nghĩ tòa án sẽ chấp nhận dễ dàng cho cô đơn phương ly hôn với tôi sao? Tôi sẽ không kí vào giấy ly hôn, trong khi đó chúng ta cũng mới cưới được hơn một năm. Nếu tôi nói với họ rằng tất cả chỉ là do cô nhất thời nóng giận và thật sự tình cảm hai vợ chồng vẫn còn rất tốt thì cô nghĩ coi, liệu họ có phê duyệt ngay cho cô ly hôn với tôi không?

Khánh chộp mạnh lấy tay Gió đang để trên bàn:

- Cô và tôi còn dây dưa với nhau lâu lắm.

Gió nói:

- Bỏ tay tôi ra, tôi lấy cho anh xem cái này.

Khi Khánh vừa buông tay ra, Gió lấy xấp bì thư cô để dưới gầm bàn lên, lấy ra mấy tấm hình và đĩa VCD, Khánh chộp lấy những tấm hình trên bàn, xem hết tấm này đến tấm khác, mặt đen đi vì tức giận, trong hình là Khánh đang ôm ấp, đi cùng với các cô gái khác nhau vào trong khách sạn, cũng có không ít những tấm ảnh thân mật hơn là một cái ôm. Khỏi phải bật đĩa lên coi Khánh cũng biết đó là đĩa gì.

.....

Hai tháng trước, ở khách sạn Thiên Đường

Quý Con cố gắng tiến thêm được vài bước nữa thì đột ngột quay đầu bỏ chạy, bị Công Chúa túm gáy kéo lại:

- Chạy đi đâu? Đến nước này rồi mà cậu còn muốn trốn sao?

- Hay là mọi người chọn ai khác đi. Em ... Em không làm được đâu, trước giờ em chưa làm thế bao giờ – Vừa nói cậu bé vừa lắc đầu quầy quậy, thiếu chút nữa rơi nước mắt luôn.

- Ai mà chẳng có lần đầu: lần đầu tiên đi học, lần đầu nhận được phần thưởng, lần đầu nuôi thú cưng, lần đầu trúng vé số.

- Tổ chưa có cái lần đầu trúng số đó dù rất muốn.

- Uh, thì không phải ai cũng có may mắn được cái lần đầu đó. Thôi bỏ qua vụ đó đi, vào vấn đề chính. Tổ nhắc lại, ai cũng phải có nhiều cái lần đầu tiên hết nên cậu đừng trốn tránh nữa, có tổ ở đây với cậu mà – Cổ tình nói tất một cách đầy mờ ám, Công Chúa nhích lại gần, quàng tay Quý Con – Vì đây là lần đầu tiên của cậu, nên tất cả những gì cậu làm chỉ cần theo đúng hướng dẫn của tổ là được.

- Á aaaaa! – Đến lúc này Quý Con cũng đã không chịu đựng được nữa rồi.

Gió bịt miệng Quý Con lại để không gây sự chú ý cho xung quanh. Cô giở chiến thuật “dụ dỗ kế” của mình:

- Quý Con à, em không thương chị sao? Ở đây không ai có thể đóng giả làm người vào thuê phòng để chụp hình ngoài em và Công Chúa hết, chỉ có hai em là Khánh chưa biết mặt thôi. Chị biết trước giờ em chưa bao giờ vào trong khách sạn, liếc mắt nhìn một cái cũng không dám nữa. Thôi chị cũng không làm khó em nữa, giờ để chị vào gõ cửa trực tiếp rồi xin phép Khánh cho phép chị chụp hình ngoại tình của anh ta, để lấy đó làm bằng chứng xin ly hôn với Khánh nha?!

- Đừng, để em làm diễn viên cho chị.

Thế là theo sự đạo diễn của Gió, cộng hỗ trợ âm thanh ánh sáng của Văn Nguyễn, thông tin tình báo của Ngọc Lan, máy quay và máy ảnh Nam cho mượn, hai diễn viên nhí xinh đẹp Quý Con – Công Chúa tay trong tay bước vào khách sạn thuê phòng tình nhân ngay bên cạnh phòng Khánh và bạn tình đang thuê.

Nhân viên khách sạn nhiều lần nhắc điện thoại lên, phân vân không biết có nên gọi cho cảnh sát 113 hay không, hai cô cậu mới vào trông thật trẻ đẹp nhưng cậu con trai thì có vẻ sợ hãi như không muốn vào, cô gái trẻ cứ nắm tay kéo cậu bé đó lôi vào trong cho bằng được, sau một hồi suy nghĩ đành gác máy điện thoại xuống vì không biết nên nói với cảnh sát điều gì, chẳng lẽ trình bày rằng có một cô bé nhỏ nhắn, xinh như búp bê đang ép buộc một cậu bé còn xinh hơn búp bê vào khách sạn của tôi để giở trò đồi bại sao, chỉ nghĩ thôi mà bản thân người nhân viên này còn thấy vô lý nữa thì cảnh sát nào mà tin cho được chứ. Lần đầu, anh nhân viên còn thấy có lỗi với Quý Con sau khi thấy cậu bé và Công Chúa ra trả phòng, Công Chúa thì cười tươi như hoa (Vì chụp được hình Khánh ngoại tình), còn Quý Con thì mặt xanh lè thiếu sức sống (Vì xấu hổ và ngượng ngùng), sau đó cũng dần quen với việc cặp đôi kì lạ này còn tiếp tục đến đây nhiều lần nữa, chỉ hơi lạ là lúc nào cũng đến cùng thời gian với một khách hàng VIP của khách sạn.

Vậy là Gió đã thu được nhiều tấm hình thân mật với người tình của Khánh, nhưng chỉ dừng lại ở mức độ trước khi đóng cửa, cô cần nhiều bằng chứng có tính thuyết phục hơn. Vì thế cô đã nhờ tới sự giúp đỡ của một người.

Cô gái nhảy từng nhiều lần nói chuyện với Gió đang chia ra chiếc điện thoại có chứa đoạn phim thân mật của Khánh, Gió cầm lấy, rồi khẽ hỏi:

- Em không hỏi chị tại sao lại muốn em cung cấp đoạn phim này sao? Khi chị đề nghị em cũng không nói gì nhiều, cũng không hề suy nghĩ gì mà nhận lời ngay?
- Vì chị cũng chưa bao giờ hỏi em tại sao lại làm gái.

Gió nắm lấy tay cô gái thay cho tiếng cảm ơn, cô gái cũng xiết chặt lấy tay cô. Hai người phụ nữ ở hai hoàn cảnh khác biệt, tính cách khác biệt nhưng lúc này họ có cùng sự đồng cảm dành cho nhau.

.....

Hiện tại, Khánh nhìn cô bằng đôi mắt đỏ ngầu:

- Cô to gan thật.
- Gan tôi thật sự rất to. Ly hôn đơn phương vì người chồng ngoại tình, có bằng chứng rõ ràng, tôi tin quan tòa sẽ chấp nhận và xử lý hôn cho tôi. Nhưng đó là biện pháp cuối cùng tôi sẽ sử dụng nếu như anh còn không đồng ý kí vào đơn ly hôn. Tôi muốn anh và tôi ly hôn trong yên bình với sự chấp nhận đồng thuận từ hai phía, tôi sẽ thiếu hụt hết ảnh và đoạn clip. Được mắt trong này anh là người hiểu rõ nhất phải không?
- Mẹ nó, mà đang đe dọa tao đó sao?

Khánh như người điên, phóng qua chiếc bàn, vung nắm đấm về phía Gió, Gió không tránh né hay la hét gì cả, từ đầu đến cuối cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh đến đáng sợ:

- Anh muốn thêm bằng chứng bạo hành vợ cho dễ ly hôn thì đánh tôi mạnh vào. Tôi không còn sợ anh nữa đâu.

Khánh tức tối khựng lại giữa chừng, điên tiết chuyển cú đấm xuống cái bàn kính, cái bàn kính không sao cả, không vỡ vụn như trong phim nhưng tay Khánh thì bị đau. Sau đó, hấn cầm bút kí vào giấy ly hôn rồi chạy xe đến một nhà thuốc đông y gần nhà để chữa trị cánh tay bị trật khớp. Cũng may cho Khánh là cái bàn kính không bị vỡ chứ nếu những mảnh vỡ kính đâm vào các dây chằng của tay sẽ làm cho bàn tay có nguy cơ bị tật suốt đời. Bài học rút ra ở đây là đừng bắt chước phim ảnh các bạn nhé.

Sự giới thiệu của ba Công Chúa với một luật sư chuyên về dịch vụ tư vấn thủ tục li dị, đã giúp Gió ly hôn với Khánh rất nhanh chóng. Ba tháng sau nữa, cô và Khánh hoàn toàn không còn là vợ chồng nữa. Ngày Chủ Nhật, mọi người có mặt đầy đủ giúp cô chuyển đồ đạc về nhà mẹ đẻ. Về tới nơi, mẹ cứ ngóng cô ở cửa, Gió làm như xa nhà lâu lắm rồi chưa về, nhở nhà lấm lấm, lao vào trong ôm mẹ, mẹ vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cô:

- Về là tốt rồi, từ giờ không được đi đâu hết nữa, ở nhà mẹ nuôi.
- Dạ, mẹ có đuổi con cũng không đi.

Hai mẹ con không nói gì nữa, đứng ôm nhau một lúc lâu, Gió hình như nghe loáng thoáng mẹ nói: “Xin lỗi”, nhưng cô không chắc là có đúng là mẹ nói như vậy hay không nữa, cho đến khi Văn Nguyễn than đối,

đòi ăn cơm thì mẹ mới buông Gió ra, đi vào bếp cầm rằm chàng béo.

Chắc có nhiều bạn đang thắc mắc là mẹ có biết Gió vô tính không chứ gì? Gió không hề nói gì cả, mẹ cũng không hỏi cô gì cả, không phải chuyện gì nói ra hết thì sẽ sáng tỏ, sẽ cảm thông. Đôi khi không cần phải nói hết, tự mỗi người hiểu một chút xíu và ủng hộ nhiều thật nhiều với mọi quyết định của người mình thương yêu là đủ rồi. Mẹ Gió từng nghĩ chứng kiến cô lập gia đình là bà yên lòng nhưng giờ bà chỉ cần thấy nụ cười thật lòng trên gương mặt cô là đủ rồi.

Tối hôm đó ở nhà Gió tổ chức liên hoan ăn mừng Gió ly hôn, lý do có hơi khác người một chút nhưng mọi người ai cũng vui vẻ hết mình.

13. Giới Tính Thứ Tư - Chương 13: Mèo Trở Về Và Người Ra Đi

Sau khi ly hôn với Khánh, Gió cảm thấy rất nhẹ nhõm và hạnh phúc. Cô lại được là cô như trước kia, tự do và trong lành. Trước đây Gió rất thích màu đen, bây giờ cô càng yêu nó. Trong thời gian này, ngày nào cô cũng diện đồ có gam màu đen trong trang phục và phụ kiện, cho dù có vài chị đồng nghiệp nói với cô rằng cô còn trẻ nên thêm những màu tươi sáng hơn nhưng cô vẫn giữ vững lập trường, vì cô trưng diện cho chính mình chứ không phải cho người khác đánh giá. Nhớ tới cô gái thường mặc đầm trắng trong căn phòng hoa lan giữa quán cafe Mộc, Gió càng quyết tâm, nếu sắc trắng là màu sắc cô gái đó chọn thì màu đen chính là tượng trưng cho Gió vì cô cảm thấy ấm áp khi đắm mình trong gam màu này.

Theo lệnh của mẹ, Gió đón mèo Nhoi về, hai mẹ con cô đang nhớ em ấy rất nhiều, tính ra thì cô cũng đã xa Nhoi hơn nửa năm rồi. Sau ba giây là Nhoi nhận ra cô ngay, đầu tiên là ngửi ngửi người cô rồi bất ngờ cắn cắn nhẹ vào tay chân Gió như là thể hiện vui mừng, giận hờn của mèo ta. Gió nhận Nhoi từ tay anh đồng nghiệp, lúc này Nhoi đang đội một cái nón lưỡi trai nhỏ màu xanh da trời, trông hay hay. Mẹ và cô không thể nhìn được cười khi thấy hình ảnh ấy, qua mấy ngày Nhoi chạy tung tăng trong nhà, ăn cơm, ngủ mà trên đầu vẫn đội nón xanh thì mẹ với cô mới bắt đầu thấy quen mắt hơn nhưng thật sự phải công nhận là nhìn em rất hợp với cái nón ấy.

Nhoi thay đổi rất nhiều, đầu tiên là ngoại hình, em ấy gầy hơn trước nhiều. Ban đầu cô tưởng do thay đổi chỗ ở và xa chủ nên mới thế, sau này Gió mới biết là em ấy không biết học ở đâu ra cái thói kén ăn, ăn đã ít mà còn rất kén chọn. Kể cả món cá hộp khoái khẩu trước đây cũng chỉ ăn một ít rồi bỏ thừa. Căn bệnh tăng động đã biến mất nhưng thay vào đó là bạo lực và rất lười biếng. Nhoi nằm dài suốt ngày, có việc cần thì mới hăng hái đi, không thôi là nằm lãn ra không buồn vận động chút nào, có việc gì không ưng hay tức giận hoặc khi bị bỏ lơ là liền chạy tới cắn nhẹ vào tay chân của cô và mẹ. Nhiều lúc để lại trên người hai mẹ con không ít vết trầy xước. Ai mà có thể biến đổi mèo của Gió trở nên vừa có chút dễ thương, vừa kì lạ và hơi vụn vặt một chút như vậy. Thật, cũng muốn gặp người đã nuôi Nhoi trong thời gian vừa qua một lần cho biết.

Không bao lâu sau mẹ Gió mất.

Mẹ cô ra đi rất thanh thản và yên lòng, vì bà biết giờ Gió đã đủ mạnh mẽ để sống tốt dù không có ai bên cạnh. Hôm đám ma mẹ Gió, mọi người đều có mặt đầy đủ bên cô, cùng khóc, cùng ăn, cùng thức suốt đêm với cô trong những ngày cúng viếng. Khánh và mẹ Khánh cũng tới viếng mẹ cô, đây là lần đầu tiên Gió gặp lại Khánh sau khi ly hôn, hai mẹ con Khánh ngồi được một chút rồi lẳng lặng ra về.

Những ngày sau khi mẹ mất, sợ Gió trống trải, Công Chúa và Quý Con thường xuyên tới chơi với cô. Cô cùng Công Chúa lấy việc bắt nạt Quý Con ra làm niềm vui, nhiều lần chọc cậu bé tới suýt khóc, tuy tức lắm nhưng vì muốn Gió vui nên Quý Con coi như là mình đang hi sinh cao cả. Nhiều khi hai bé về rồi, ngôi nhà chỉ còn mình Gió, cô cũng buồn và nhớ mẹ, Gió lại ôm Nhoi ra hành lang ngồi nghe những tiếng chuông gió thổi leng keng, trước đây mẹ và cô luôn thích nghe âm thanh này, giờ chỉ còn mình cô ngồi nghe một mình. Nhớ đến khuôn mặt thanh thản của mẹ lúc mất, Gió đưa tay lau nước mắt đi, tự vỗ vào mặt mình cho tỉnh táo, cô phải mạnh mẽ để tiếp tục sống tốt, để ba mẹ trên trời yên tâm, không phải lo lắng cho cô nữa.

Bỗng Gió nghe tiếng cổng đẩy vào, nhìn ra thì cô thấy Khánh đang đi về phía cô, chắc vừa nãy Quý Con và Công Chúa về quên chốt cửa cổng, mèo Nhoi đang ngồi trong lòng cô cũng xù lông lên, khề khề Khánh.

- Ly hôn với tôi xong, cô xinh đẹp và vui vẻ hơn trước nhỉ. Hôm đám ma mẹ cô, suýt tí nữa tôi còn nhận không ra cô nữa. Hừ, xa tôi cô hạnh phúc lắm sao?

Cô ngửi thấy hơi rượu trong hơi thở của Khánh, nhưng hấn không hề say rượu, phải nói là rất tỉnh, cực kì tỉnh táo.

Cô nhìn Khánh đầy cảnh giác và không một chút thiện cảm:

- Anh tới đây làm gì?

- Tôi vào giờ này còn để làm gì nữa, để an ủi cô chứ sao. Giờ cô không còn chồng, không còn mẹ, cô không có một cái gì nữa rồi. Nếu cô van xin, có thể tôi sẽ cho cô một chút lòng thương hại.

- Anh ra về và dành cái lòng thương hại đó cho chính bản thân của anh đi.

Khánh bỏ ngoài tai những lời Gió nói:

- Giờ cô đang đau khổ nên tôi không chấp nhất với cô.

Hắn mỉm cười và áp sát Gió hơn nữa:

- Thấy cô lẻ loi một mình như vậy, hay là tôi làm ơn, cho cô một đứa con nhé, dù gì cô cũng từng là người đàn bà của tôi mà.

Gió tức giận, đang tính giơ tay tát Khánh thì:

- Chị Gió là chị Gió, chị ấy không thuộc quyền sở hữu của một ai hết – Tiếng Quỷ Con vang lên trong không trung.

Công Chúa và Quỷ Con đã ra về nhưng Quỷ Con để quên điện thoại ở nhà Gió nên hai đứa quay lại lấy, Công Chúa đang chống xe đợi ngoài đường, Quỷ Con vào một mình thì bắt gặp Khánh đang làm phiền Gió.

Khánh quay mặt ra nhìn chằm chằm vào mặt Quỷ Con, thấy vẻ nhỏ con của cậu bé thì tỏ vẻ xem thường:

- Tưởng ai! Không phải việc của mày, khôn hồn thì biến đi. Mày nghĩ mày có thể bảo vệ được ai với cái đáng ẻo lả đó.

Quỷ Con cũng hơi run run nhưng vẫn làm cứng, cậu bé chạy tới xô Khánh ra, đứng chắn giữa hắn và Gió:

- Anh mới là người phải đi, người như anh đừng đến làm khổ chị Gió nữa.

- Mẹ nó chứ, người như tao thì sao? Mày không có tư cách gì xen vào việc của tao, không tránh đường thì đừng trách tao.

Nói rồi Khánh giơ chân đá một cú vào ngang eo Quỷ Con nhưng cậu bé vẫn cương quyết bảo vệ Gió ở sau lưng mình. Thấy Quỷ Con bị đá, Gió tức giận, xông lên đâm vào mặt Khánh, sau khi lãnh trọn cú đâm của Gió, Khánh vẫn trơ ra như tượng đá, hấn lùi lại chút xíu tính giơ chân đá vào bụng cô như đã đá Quỷ Con thì giữa chừng bị Quỷ Con ôm ghì lấy chân hấn, không cho hấn làm tổn thương Gió. Khánh giơ hai tay lên tính bổ vào lưng Quỷ Con thì nghe thấy giọng đe dọa lạnh như băng của Công Chúa:

- Đánh trẻ em và phụ nữ cũng đủ để anh phải ngồi tù bóc lột rồi đó. Anh có cút đi không hay đợi công an mời anh lên phường giải quyết.

Tay Công Chúa đang để trên những bàn phím điện thoại, gương mặt của em cho Khánh biết rằng mình không hề nói đùa một chút nào. Khánh nhìn Công Chúa rồi quay sang nhìn Quỷ Con, hấn ngờ ngợ, giờ phút này hấn đã nhận ra mình gặp mặt hai em ở đâu rồi, chẳng trách Gió có được những bức hình hấn vào khách sạn với nhân tình.

- Cút đi – Công Chúa lập lại một lần nữa.

Nghiến răng ngậm cục tức trong bụng, Khánh đẩy Quỷ Con ra rồi bước về sau khi bỏ lại một câu:

- Được lắm, bọn mày cứ chờ đấy ...

Khánh không hề đe dọa cho có, mấy hôm sau, xuất hiện tấm hình Quỷ Con trên báo trang nhất, tuy đã được làm mờ sơ xài phần mắt nhưng cũng đủ để người quen nhận ra cậu bé với hai chiếc má lúm đồng đất

giá trên tấm hình này. Tên nhà báo bí ẩn lại tiếp tục cho ra đời bài viết về thế giới thứ tư và lần này nạn nhân là Quý Con. Khi Gió lên báo, Quý Con cũng tức giận thay cho Gió và khuyên cô đừng lo nghĩ nhiều nhưng đó là vị trí khi cậu là “người ngoài cuộc”, khi ở “trong cuộc” như vậy, cậu bé mới thấm thía hơn cả cảm giác bất lực và lo sợ ấy, không thể không ngừng nghĩ về bài báo đó, cậu bé phát run khi thấy người ngồi cạnh cầm trên tay tờ báo viết về cậu. Tức giận khi vài người bạn trên lớp đùa rằng tấm hình bị làm mờ trông rất giống cậu. Và khi về tới phòng kí túc xá Quý Con lấy mền trùm kín mít, nghe người bạn cùng phòng nhắc nhở:

- Có bệnh đừng giấu.

Cậu bé cắn chặt môi đến chảy máu.

Quý Con vụn vỡ.

14. Giới Tính Thứ Tư - Chương 14: Sống Khép Kín Có Tốt Hay Không?

Đã được hơn một tháng Quý Con không đến trường, cũng không về kí túc xá nữa, điện thoại thì tắt máy. Cậu bé tìm thuê một phòng trọ ở ngoài khu ngoại ô Sài Gòn, sống co cụm ở đó và toàn ăn đồ ăn liền, tránh gặp người ngoài và cả người quen. Cả ngày lẫn đêm cậu dùng thời gian để tự dần vặt tinh thần mình. Bỗng nhiên, cậu bé nghe bên ngoài cửa phòng trọ có tiếng nói chuyện:

- Cậu ấy ở phòng này, tôi cũng ít thấy cậu ấy ra vào lắm, nhiều khi tôi cũng không chắc là bây giờ cậu ấy có trong phòng không nữa.

- Cháu cảm ơn bà chủ nhiều.

Tiếng dép bước đi của bà chủ phòng trọ xa dần, Gió gõ cửa, Công Chúa ra lệnh:

- Ở bên trong nghe ngóng này giờ cũng biết là ai tới rồi đó, tớ cho cậu năm phút để đánh răng rửa mặt và vệ sinh thân thể rồi ra mở cửa, ko thôi tớ với chị Gió phá cửa xông vào trong.

Nghe Công Chúa nói xong Quý Con tính làm lì không ra, nhưng nhớ đến tính cách cương quyết của Công Chúa và Gió nên cũng đành lép vế, lết thân xác đi tắm rửa.

Hai chị em ngồi bên ngoài hồi hộp chờ, một lúc sau thấy Quý Con ra mở cửa, mới có một thời gian ngắn không gặp mà cậu bé gầy hắc đi, người xanh xao, trên mặt có quầng thâm mắt xấu xí. Gió và Công Chúa nhìn Quý Con xong, tự tặc lưỡi âm thầm trong bụng nhưng không thể hiện ra mặt, không nói năng gì hết, Gió nắm tay Quý Con bước vào trong phòng trọ, ấn ngồi xuống giữa phòng. Công Chúa đưa tay bật điện lên xong cũng ngồi xuống, ba chị em tạo thành một vòng tròn nhỏ nhỏ, Gió lôi từ trong ví ra một chai thủy tinh màu nâu, cổ tinh hươu cái nhãn “Thuốc diệt chuột” cho Quý Con thấy:

- Chai này đủ cho ba chị em mình dùng rồi. Em không thiết sống nữa thì để chị và Công Chúa đi cùng em cho đông vui.

Công Chúa tiếp lời:

- Cộng đồng người vô tính chúng ta trước giờ cũng trầm lặng, ít kêu gọi sự nhìn nhận của xã hội. Chỉ có một vài hành động nhưng cũng khá âm thầm, không quá ồn ào. Hay giờ cậu làm một cú gây tiếng vang lớn đi. Đi mua đá đường về đây đánh thuốc chuột cho dễ uống nào. Không sao đâu, thuốc chuột chỉ thiêu đốt ruột gan cậu thôi chứ không có gì hết á.

Nhìn vẻ bình thản và nghiêm túc trên mặt hai người, Quý Con cũng thấy sờ sợ, những ngày qua cậu cũng đôi lần suy nghĩ tiêu cực về cái chết, nhưng giờ cậu bỗng thấy sợ chết. Cậu muốn được sống.

- Em không muốn chết.

Quý Con nói ra mong muốn thật của bản thân, nhưng Gió và Công Chúa không có vẻ gì là sẽ ngừng lại cả, sau khi nói: “Bọn chị sẽ giúp em một tay” thì liền đề Quý Con ra đổ chai nước vào trong miệng cậu bé.

Quý Con giãy giụa kịch liệt, nhưng hơn tháng nay sống không lành mạnh thì lấy đâu ra sức mà chống lại hai người này, cậu bé nhắm mắt lại, đầu lưỡi cảm nhận được vị mặn đắng đang chảy vào trong miệng mình.

- Đây không phải là thuốc chuột.

- Uống lần nào chưa sao biết ko phải. Đúng thế, đây thật sự không phải thuốc chuột, bọn này lấy cái nhãn dán lên để lừa cậu thôi. Đây chính là nước mắt của những người thân và bạn bè khóc vì lo lắng cho cậu trong thời gian qua đó. Uống xong cái này coi như là con người yếu đuối, ẻo lả, nhạy cảm, dễ bị tổn thương, ... (Còn dài lắm, tác giả xin được lược bớt đoạn này của Công Chúa) ..., xinh gái của cậu coi như đã chết, giờ cậu phải mạnh mẽ giống như lần bảo vệ chị Gió hôm trước, để sống cho đàng hoàng hơn đi.

Quý Con nghe đến đâu thấm đến đó, cầm lấy chai nước nhắm mắt uống hết như thể hiện sự quyết tâm của mình. Nhìn Quý Con uống hết Gió mới chậm rãi giải thích:

- Thật ra hôm qua chị xào khổ qua ăn, Công Chúa tiện thể lấy nước chị ngâm trái khổ qua cho bớt đắng, bỏ thêm ít muối, đổ vào chai thủy tinh, làm giả thuốc chuột cho em uống, chứ thật ra bọn chị tới trường xin cho em tạm nghỉ thời gian ngắn và nói với ba má em là em đi phụ anh Nam vào rừng chụp hình nên điện thoại không có sóng rồi. Chính vì vậy ngoài bọn chị ra ai cũng tưởng em vẫn bình thường chứ có biết em bị sao đâu mà khóc thương. Với lại một tấm hình làm mờ đôi mắt tuy rằng chính là em nhưng người khác vẫn không thể khẳng định tuyệt đối đó là em được. Em cứ nói đó không phải là em thì có làm sao. Em không nhất thiết phải thừa nhận với mọi người em là ai, chỉ cần câu trả lời có hay không đó làm em thấy thoải mái và còn phù hợp với hoàn cảnh sống, cách sống hiện tại của em là được. Chị đã đi một chặng đường không ngắn nhưng vẫn chưa có câu trả lời rõ ràng đấy thôi. Nhưng chị vẫn muốn tiếp tục bước tiếp.

Công chúa cười đều:

- Bắt cậu uống hết chai nước mặn đắng đó coi như phạt nhẹ cho cái tội tự làm khổ mình của cậu.

Trái tim vụn vỡ của Quý Con mới vừa được chữa lành, giờ đây lại vỡ thêm một lần nữa vì hai “ác nữ”.

Sau khi ba chị em dọn dẹp và thu gọn đồ đạc, trả phòng liền trở về trung tâm thành phố. Trên đường đi, Quý Con cũng đã hiểu tại sao Công Chúa và Gió tìm được mình rồi, đó là do Tuấn cung cấp thông tin và chính Tuấn cũng là tác giả của những bài báo. Tuấn là phóng viên, giả làm người vô tính với mục đích gia nhập vào cộng đồng để viết bài, và người gợi ý và cung cấp thông tin đầu tiên chính là Khánh, Tuấn và Khánh là bạn của nhau từ lâu lắm rồi.

Lần viết bài về Gió, Tuấn chủ động làm theo yêu cầu của Khánh và bài báo đó cũng tạo tiếng vang, mang lại cho Tuấn không ít lợi ích, vị thế trong ban biên tập của tòa soạn. Bài viết về Quý Con Tuấn viết trong thời gian tiếp xúc nhiều với cậu bé nhưng phân vân không đăng ngay vì cảm thấy có chút lỗi với cậu. Không phải vì Tuấn tốt bụng nhưng là vì đã quen biết với mọi người một thời gian, Tuấn không thể không cảm thấy gì khi ngòi bút của mình có thể gây tổn thương cho họ. Nếu là người lạ thì Tuấn sẵn sàng đăng mà không suy nghĩ gì rồi. Chính vì thế mà sau này những bài báo của Tuấn chỉ viết chung chung chứ không tập trung vào một cá nhân nào nữa.

Cách đây một tháng, Khánh có đến nhà tìm Tuấn và đề nghị Tuấn viết hẳn một bài báo đả kích trực tiếp một cá nhân trong diễn đàn nhưng Tuấn từ chối với lý do mình không có ý tưởng để viết bài, thấy bạn mình không vui nên Tuấn bù đắp cho Khánh bằng cách cùng nhau ở nhà, Tuấn say khướt nên lăn ra ngủ. Còn Khánh vẫn tỉnh, hẩn phát hiện bài viết về Quý Con lưu trong laptop của Tuấn, liền gửi email bài viết cho ban biên tập giống như những lần Tuấn gửi bài viết. Và việc xảy ra sau đó mọi người cũng đã biết rồi đó. Khi bài báo phát hành và một thời gian không liên lạc được với Quý Con, cũng có một chút áy náy, Tuấn dựa vào sự quen biết rộng rãi của mình để tìm ra nơi ở hiện tại của cậu bé, sau đó đến gặp Gió để nói hết mọi chuyện cho Gió nghe.

Nghe hết mọi chuyện, Quý Con im lặng suy nghĩ, suy nghĩ một hồi thấy đau đầu quá đành quyết định không nghĩ tiếp nữa, giờ kiểm cái gì bỏ bụng trước đã rồi tính. Mấy ngày nay Quý Con ăn rất ít và toàn là đồ ăn liền ít chất dinh dưỡng rồi, lại nhờ ưn chai nước đắng vừa rồi nên giờ bụng đang sôi lên ùng ục. Cậu bé khẽ kéo kéo tay Gió:

- Em đói, chị cho em ăn cái gì em thích nha.

Thế là Gió chở thẳng Quý Con về nhà cô và pha mỳ gói xanh đỏ cho cậu bé ăn vì hôm nay Gió mãi đi tìm Quý Con nên không có nấu nướng, với lại cho cô muốn phạt Quý Con ăn tối ngán mỳ gói luôn, cho cậu chừa cái tội tự ngược đãi bản thân.

15. Giới Tính Thứ Tư - Chương 15: Có Những Chuyện Không Thể Ngờ Tới

Giờ giữ Quý Con ở lại vài ngày ở nhà cô để nghỉ ngơi cho khỏe hẳn nhưng cậu bé không chịu, muốn trở về kí túc xá để mai thứ hai bắt đầu đi học lại, cậu không muốn bỏ lỡ thêm một buổi học nào nữa.

Về tới phòng, Quý Con đẩy cửa nhẹ đi vào, mọi người ngược ra nhìn cậu một chút, có tiếng người hỏi cho có: “Mới về à”, rồi ai nấy lại tiếp tục việc họ đang làm. Quý Con leo giường của mình, ngủ một giấc tới tối, mở mắt ra thì thấy một bịch cháo vịt để trước mặt, một cậu bạn cùng phòng thấy cậu dậy thì ra rổ cầm vào hai cái tô, đổ một tô nhiều đẩy về phía Quý Con và phần mình phần ít ỏi còn lại:

- Ăn đi cho mau khỏe, bệnh gì mà nghỉ học lâu vậy? Hôm bữa tao thấy mày về chòm mền kín mít là tao nghỉ rồi, tao nhắc mày mà mày không nghe tao. Giờ để ốm như vậy nhìn xấu quá.

Ra là hôm bữa cậu nói “có bệnh dừng giầu” của cậu bạn này là như vậy, lần này Quý Con tự cốc đầu mình, toàn do cậu tự dọa bản thân thái quá không à, nhìn đâu cũng nghĩ mọi người nghĩ xấu cho mình. Yên tâm rồi, Quý Con ngoan ngoãn ăn hết tô cháo vịt. Cậu bạn cùng phòng chăm chú nhìn gương mặt Quý Con một lúc xong, thở phào nói:

- Mày xấu bết đi như vậy bọn tao đỡ khổ hơn không. Bọn tao hay chọc mày một phần do mày ẻo lả, một phần là do lúc trước mày còn xinh hơn cả con gái. Ở với mày riết, đứa nào mắt cũng kén chọn, nhìn đứa con gái nào cũng thấy xấu hơn mày, riết trong phòng chẳng thằng nào có bồ. Một, hai đứa may mắn có bồ cũng chẳng dám dẫn ra mắt, vì biết dẫn về cũng sẽ bị đem ra so sánh với mày, sợ bị chê bồ xấu. Đã thế bọn tao lên lớp học, suốt ngày bọn con trai, con gái trong lớp suốt ngày hỏi han về mày, nghe riết cũng thấy nhức đầu.

Mấy người còn lại trong phòng này giờ cũng đang chăm chú lắng nghe đoạn đối thoại, giống như có người nói lên nỗi lòng của mình, nghe cậu bạn kia nói xong với Quý Con liền vỗ tay ủng hộ.

Quý Con vẫn chưa hiểu lắm, phán một câu xanh rờn:

- Chuyện mọi người có bạn gái hay không thì liên quan gì tới tao. Sao bọn mày cứ đánh đồng tao với con gái vậy, rõ ràng tao là con trai mà. Thậm chí “chỗ đó” của tao còn to hơn của bọn mày nhiều.

Vừa nói Quý Con vừa thành thật đứng lên chỉ vào đũng quần mình. Một cậu bạn giường trên nghe thấy ngứa tai quá, phóng từ trên giường xuống đất, tính chơi ác Quý Con, từ đằng sau tụt quần cậu bé xuống:

- Nổ hả mày?! Cho chừa nha con.

Sau đó đặc chí chờ đợi tràng cười chọc quê của những người còn lại nhưng anh chàng đợi mãi vẫn không có tiếng động gì cả, chỉ có Quý Con vừa xấu hổ hét lên chỉ choé vừa kéo quần lên bỏ chạy vào phòng tắm (Phát biểu câu xanh rờn không thấy xấu hổ, vừa bị tụt quần liền xấu hổ, vô lý nhưng đó mới đúng là Quý Con của chúng ta). Anh chàng chơi xấu lúc này thấy được ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người trong phòng, liền hỏi gì vậy, có một người gật đầu với anh ta, những người còn lại đang rơi vào trạng thái ngạc nhiên tột độ và ghen ăn tức ở. Từ giây phút Quý Con bước ra từ phòng tắm, không ai trong phòng còn dám trêu ghẹo và coi thường cậu bé nữa, dù sau đó cậu bé có thú nhận rằng thật ra mình chẳng phải anh hùng bất cụp gì như Công chúa đã nói và cậu cũng không biết võ gì cả, chỉ biết chạy trốn mà thôi. Trong mắt họ, cậu bé vẫn là một người đàn ông đích thực.

Người hay xấu hổ và hay bị bắt nạt, chọc ghẹo chính là Quý Con. Người mà nghe đến những câu truyện nhạ cảm sẽ đỏ mặt cũng chính là Quý Con nhưng người thật thà với những hành động ngây thơ vô số tội với lực sát thương cao cũng chính là cậu. Và hôm nay Quý Con lại có thêm nạn nhân cho về “nai tơ nơ gác, dầm nát cả khu rừng” của cậu.

Sau này Quý Con kể cho Công Chúa nghe, cô bé cười ra nước mắt:

- Tuy có hơi vụn vẹo một chút nhưng đây cũng xem như chính cậu đã tìm ra cách để mọi người không còn dám chọc ghẹo cậu nói rồi, đã một mình giải quyết được vấn đề của bản thân ... ha ha ha ...

... ..

Nói đến Gió, sau khi tìm thấy Quý Con cũng thở phào nhẹ nhõm, khi Khánh tổn thương cô, cô có thể nhu nhược chịu đựng được nhưng nếu làm tổn thương đến những người cô quan tâm, cô không thể ngồi im, Gió chủ động hẹn Khánh ra để nói chuyện:

- Tôi không cho phép anh làm tổn thương đến những người bạn của tôi. Và cũng không muốn anh tới tìm tôi nữa. Tôi không nói suông đâu, bữa trước Công Chúa cũng đã kịp dùng điện thoại quay lại cảnh anh đánh Quý Con và tôi, cũng đủ để xin lệnh cách ly anh của tòa án rồi đúng không.

Khánh trả lời cô bằng một cái cười khẩy và một cái hất tay, cô ngã ngồi trên mặt đường, Khánh đứng đứng nhìn cô từ từ tự đứng dậy, hấn thấy cô cúi người xuống, tìm cách gỡ chiếc gót giày cao gót đang bị vướng vào nắp cống, hấn nghĩ đáng đời cô, và thầm nhủ sẽ không dễ dàng buông tha cho cô đâu, bất chợt cắt ngang suy nghĩ của Khánh là bóng một chiếc xe taxi phóng nhanh đang dần dần xuất hiện trong tầm mắt Khánh, chiếc xe đang lao về phía Gió, còn cô thì đang mãi gỡ giày nên không hay biết, hấn chẳng kịp suy nghĩ gì cả, hành động của hấn đi trước cả tư duy của đầu óc, tất cả diễn ra rất nhanh chóng như một cái chớp mắt.

Chớp mắt một cái Gió thấy Khánh đưa tay đẩy mạnh cô ra ...

Chớp mắt một cái cô thấy mình đang ngã ngồi trên mặt đất, còn Khánh thì người đầy máu đang nằm trên lề đường ở cách đó không xa ... trong đầu Gió hoàn toàn trống rỗng.

Khi mở mắt ra, Gió thấy mình đang đứng ở ngoài nghĩa địa tham dự việc chôn cất Khánh. Lần thứ nhất Khánh đẩy cô ra giữa đường làm cô suýt bị tông xe, lần thứ hai Khánh đẩy cô ra để cứu cô và Khánh chết thay cho cô. Ba mẹ Khánh dù vẫn biết là tai nạn nhưng trong lòng họ vẫn rất giận Gió vì con trai của họ đã chết vì cô, họ làm như không thấy Gió và không nói với cô một lời nào cả.

Gió đau khổ, cô đã từng rất hận và ghét Khánh nhưng chưa từng muốn Khánh chết. Khánh có lỗi với cô nhưng chính Khánh cũng là người cứu cô. Những ngày sau đó Gió cũng xin công ty nghỉ phép một thời gian. Ở một mình trong căn nhà vắng, Gió đã suy nghĩ rất nhiều về cô, về Khánh, về mọi người, về tất cả. Cô cảm thấy mình thật vô dụng, cô đã tưởng rằng mình đã mạnh mẽ hơn nhưng thật ra từ trước đến giờ cô vẫn luôn nhận sự giúp đỡ và che chở của mọi người.

Lòng Gió trở nên an tĩnh hơn bao giờ hết, đã đến lúc, cô là người bảo vệ cho người khác.

Ngoài cửa nghe thấy tiếng chuông cửa kêu inh ỏi, Gió chạy ra mở cửa cổng, đêm đã khuya, cô chỉ kịp trông thấy một bóng đen nho nhỏ vụt chạy thật xa rồi bất chợt biến mất. Gió nghe thấy tiếng khóc của trẻ em và phát hiện một đứa bé sơ sinh đang được bọc gọn gàng trong khăn, được cố tình đặt trước cổng của cô. Gió vội bế đứa bé lên, nó không ngừng khóc oa oa vì không còn cảm nhận được hơi ấm của mẹ nó ở bên cạnh nữa, cô đưa mắt tìm kiếm xung quanh nhưng cũng không thấy ba mẹ của đứa bé đâu cả. Trước ngực đứa bé là một bức thư gửi cho Gió. Cô vội bế đứa bé vào nhà, và cũng hiểu phần nào rằng không phải có ai “để quên” em bé ở trước cửa nhà cô.

Bức thư gửi cho Gió:

Ngày ... Tháng ... Năm

Gửi chị Gió

Xin chị cho phép em được gọi chị một tiếng CHỊ thật lòng. Đây là con của em và anh Khánh, khi biết có con, em đã có ý định phá thai vì một đứa làm gái như em, sinh con ra thì biết nuôi nó như thế nào hả chị, để nó trở nên giống em hay những người đàn ông xung quanh em?

Khi đến tháng thứ sáu, em đã đến bệnh viện để phá thai, lúc đó em rất sợ chị à, em thật sự rất sợ. Bỗng nhiên có một cô gái mặc váy trắng xuất hiện ở trước cổng bệnh viện, cô gái túm lấy một vài người và đuổi họ về, khi đến phiên em bị cô gái đó túm lấy và cô ấy hét vào mặt em rằng: “Cô có biết đứa bé trong bụng cô cũng là một sinh mạng, khát khao được sống. Nó là con của cô, cô không yêu thương nó thì không có quyền tước đi mạng sống của nó. Đó là tội ác, cô về đi ...”.

Có một cậu trai ra ôm lấy cô gái ấy đi rồi nhưng em vẫn đứng im ở đó, em đã nghĩ có phải con em cũng không muốn em vào đó, có phải cô gái đó là thiên thần đến cảnh báo cho em không chị? Em muốn con em được sinh ra, em muốn con em có một cuộc sống tốt hơn em.

Em đặt tên con bé là Tươi Sáng, để cuộc đời nó tươi sáng như tên gọi của mình. Hiện tại lúc này em không đủ tư cách làm mẹ của con bé, anh Khánh cũng đã mất, người tốt duy nhất em biết chỉ có mình chị mà thôi. Em xin chị, nếu có thể em xin được quỳ lạy trước mặt chị, xin chị hãy làm mẹ con bé thay cho em, em không xứng đáng, nhưng em tin chị xứng đáng làm mẹ con bé và sẽ chăm sóc tốt cho nó. Xin chị hãy trở thành mẹ đẻ của con bé, em sẽ không bao giờ có ý định giành giật con bé từ tay chị. Em chỉ xin chị, sau này khi em lành lặn hơn, không còn bần thủ như bây giờ nữa, xin chị cho em được gặp con gái của chị một lần, chỉ cần con gái chị kêu em là cô hay dì thì với em là quá đủ rồi.

Em của chị

Đọc thư của cô gái nhảy xong, Gió đã hiểu mọi chuyện, cô ôm bé Sáng trong lòng, cô quyết định sẽ chăm sóc và trở thành mẹ của con bé, yêu thương con bé như là mẹ cô yêu thương cô hồi xưa, cô và con bé sẽ cùng chờ một người mẹ nữa của nó quay lại với nó. Và cô cũng sẽ thường xuyên bế con bé tới thăm bên nhà nội của con bé.

16. Giới Tính Thứ Tư - Chương 16: Ai Rồi Cũng Sẽ Khác

Cái chết của Khánh cũng tác động đến rất nhiều người và làm họ thay đổi.

Bố Già sau khi biết về cái chết của Khánh thì cũng đã quyết định thú nhận thật sự với vợ về căn bệnh lãnh cảm giả của mình, vì anh sợ lỡ như mình không thể có dịp nói ra thì sao. Tối đó, về nhà anh áp úng, khó nhọc nói ra hết với vợ về việc mình không phải mắc bệnh lãnh cảm, về việc tại sao thời gian qua anh không còn mặn nồng với việc chăn gối vợ chồng. Chị chăm chú lắng nghe và kiên nhẫn nghe anh giải thích hết mọi việc. Bố Già nói xong không dám nhìn vào mặt vợ để xem thái độ của chị ra sao, cho đến khi nghe thấy chị thở phào nhẹ nhõm nói:

- May quá, thì ra là vậy.

Bố Già ngạc nhiên liền ngược lên nhìn vợ:

- Sao lại may?

Vợ anh mới nhẹ nhàng giải thích:

- Sao giờ ông mới nói với tôi chuyện này, tôi thà chấp nhận ông là người vô tính còn đỡ hơn là lo sợ ông chán tôi. Thời gian này tôi cứ tưởng ông chán tôi rồi, có nhân tình ở ngoài nên mới giả vờ lãnh cảm để khỏi chung đụng với tôi. Ông có biết là tôi sợ lắm không, thêm mấy bà hàng xóm to nhỏ, rĩ tai về việc chồng các bà ngoại tình nữa càng làm tôi đoán già đoán non. Mỗi lần ông đi ra ngoài là tôi phải phai phai mấy đứa nhỏ theo theo dõi. Còn nghe các bà bạn mách nước, trên báo dạy cách giữ chồng như thế nào là tôi liền làm theo. Ông không thấy mấy bộ đồ ngủ tôi mua màu mè quá, không hợp với tuổi sao, tôi mắc cỡ muốn chết mà vẫn cố gắng mặc để kích thích ông.

Theo lời vợ nói, Bố Già phải gạt đầu công nhận mấy ngày nay vợ anh mặc đồ rất mắc cười và không hợp với tuổi thật. Vợ anh nói tiếp:

- Ông coi, tôi với ông cũng già rồi, mấy đứa con chuẩn bị vào đại học hết rồi, còn ham hố gì nữa đâu, đáng lẽ ông phải nói sớm ra cho tôi chứ. Biết tốn bao nhiêu tiền vào tiền thuốc. Mai ở nhà bán hàng cho tôi để bù vào tiền thuốc nghe.

Bố Già nghe xong cảm thấy như trút được gánh nặng bao lâu nay, thấy cảm động và thương vợ quá, tự hứa sau này sẽ đối xử tốt hơn với vợ mình. Bố Già thấy mình thật may mắn.

Nam dự tính chuyển ra Hà Nội để làm việc và củng cố thêm nhiều hoạt động của diễn đàn ngoài khu vực phía Bắc. Anh giao lại phụ trách hoạt động miền Nam cho Công Chúa và Gió điều hành.

Mây và Núi tuy quen nhau đã lâu nhưng vẫn chưa dám tính tới chuyện kết hôn vì họ sợ rất nhiều chuyện, sợ kết hôn rồi liệu có thể sống lâu bền được với nhau, sợ gia đình hai bên sẽ chờ mong những đứa con của họ, sợ một kết cục hôn nhân như của Gió. Nhưng sau cái chết của Khánh, Mây và Núi nhận ra cái chết thật sự rất bất ngờ và ở rất gần quanh họ, nếu cứ mãi lo sợ như thế thì họ sẽ chẳng bao giờ dám hành động và

mối quan hệ của họ sẽ cứ mãi dở dở ương ương như thế này. Hai người quyết định tổ chức đám cưới với nhau và cũng như Gió, cả hai sẽ nhận nuôi những đứa trẻ làm con của mình.

Quý Con cũng bớt yếu đuối và bớt tự so sánh với Công Chúa hơn trước, tính tình cởi mở hơn và ngày càng đẹp ra, mặc dù Công Chúa đã làm hết mọi cách và ngày ngày cầu nguyện cho cậu bé xấu bớt đi. Giờ Công Chúa chỉ còn cách rút gương ra soi nhiều hơn và thầm oán trách Quý Con.

Gió vẫn đi làm bình thường, cô mở lại tiệm hoa của mẹ mình trước đây, bán chủ yếu vào thứ bảy, chủ nhật cuối tuần. Còn những ngày thường thì có Quý Con và Công Chúa thay phiên nhau trông tiệm, Gió có trả lương, coi như là việc làm thêm cho hai bé sinh viên vậy. Khi mọi người hỏi Gió sao lại tiếp tục duy trì tiệm hoa thì Gió trả lời:

- Để nhớ tới mẹ. Để kiểm thêm thu nhập nuôi bé Sáng và để dành chỗ cho mẹ bé Sáng nếu có quay lại đây thì sẽ có một công việc để làm.

Ba mẹ Khánh cũng chuyển lên nhà cũ của Khánh để ở, khi Gió bế bé Sáng tới gặp ông bà nội. Hai người khóc rất nhiều và cũng dần dần không giận Gió nữa, khi Gió đi làm thì gửi cho ông bà nội chăm sóc bé Sáng, sau khi đi làm về thì đón về nhà. Bé Sáng nhận được rất nhiều sự yêu thương của mọi người.

Gió phát hiện ra dạo gần đây mèo Nhoi có vẻ buồn buồn hơn trước, vài lần mèo ta đang ngồi ngắm bướm bướm, thấy Công Chúa mặc đầm trắng tới thì vội chạy ra mừng, khi biết là Công Chúa thì tiu nghỉu, xụ mặt xuống, cắn Công Chúa một cái rồi nhảy lên cửa sổ ngồi ngắm cảnh vật tiếp. Gió nhớ tới một vài tấm hình hồi trước Nhoi đi ở trọ có mấy tấm chụp Nhoi đang nằm trong lòng một cô gái mặc đầm trắng nhưng không chụp mặt, Gió đoán Nhoi nhớ cô gái nuôi nó hơn nửa năm qua rồi, đúng là một con mèo có mối nối cũ mà. Sau vài ngày suy nghĩ, Gió tự an ủi là lông mèo thật ra cũng không tốt cho em bé sơ sinh nên cô tính sẽ mang Nhoi đi nhờ anh em anh đồng nghiệp tiếp tục nuôi dùm nữa, đợi mai một bé Sáng lớn hơn chút nữa thì cô mang mèo Nhoi về, vì cô cũng nghe anh đồng nghiệp hay nhắc là hai anh em anh ấy rất nhớ con mèo, thậm chí nhiều lần cô em gái anh ấy tính đến nhà Gió bắt trộm Nhoi về trước rồi báo cho Gió sau nhưng mà bị anh trai và cậu bạn thân cản lại, thôi thì coi như cô nuôi luân phiên với anh em anh đồng nghiệp vậy.

Chủ Nhật cô tới quán cà phê Mộc để bàn giao con mèo, nhân viên quán dẫn cô đến trước căn phòng treo đầy hoa lan ở giữa quán, bóng lưng quen thuộc của cô gái mặc đầm trắng vẫn ở đó như đang chờ ai, mèo Nhoi ở trong lồng thấy thế thì kêu lên meo meo, cô gái đó nghe tiếng Nhoi kêu vội quay lưng lại, đứng đối diện với Gió. Giờ thì Gió đã nhận ra, cô gái mặc đầm trắng cô hay thấy khi đi qua nơi này chính là người chủ thứ hai nuôi Nhoi. Đây là một cuộc gặp mặt rất thú vị đối với Gió.

17. Giới Tính Thứ Tư - Chương 17: Một Kết Thúc Hay Bắt Đầu?

Câu chuyện chưa thực sự kết thúc, nó vẫn còn tiếp diễn các bạn à. Gió liệu có nuôi được bé Sáng và chuyện gì sẽ xảy ra tiếp với cô trong cuộc sống sắp tới? Mẹ của bé Sáng liệu có làm lại cuộc đời và trở về với em không? Cuộc sống hôn nhân của mây và Núi sẽ như thế nào? Quý Con có thật sự mạnh mẽ hơn không? Lối đi nào cho cuộc đời cô độc của Nam? ...

Cảm ơn mọi người đã cùng tôi theo suốt câu chuyện này. Hẹn gặp bạn ở câu chuyện khác.

... ..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-tinh-gioi-tinh-thu-tu>